

ธรรมะหน้ากุฏิ เล่ม ๗

คัดจากพระธรรมเทศนา พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

“วัดนี้เป็นเหมือนสถานที่ดัดสันดาน ดัดนิสัยที่ไม่ดีต่างๆ ของเราให้เป็นนิสัยที่ดีได้ เพราะที่วัดจะสอนให้เราละการกระทำบาป ละเสพอบายมุข สอนให้เรามาทำบุญ มาทำความดี มาช่วยเหลือกัน มาให้ความสุขต่อกัน แล้วก็สอนให้เรามาหัดนั่งสมาธิ ทำใจให้สงบ แล้วก็สอนให้เรา มีปัญญากัน”

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

ธรรมะหน้ากุฏิ เล่ม ๗

พระธรรมเทศนาโดย พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน
ห้ามจำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ธันวาคม ๒๕๖๓

จำนวน : ๑,๔๕๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย : คณะศิษยานุศิษย์

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด
Tel. ๐-๒๔๔๔-๓๓๕๑-๒ Fax. ๐-๒๔๔๔-๐๐๗๘
E-mail: silpasiamprinting@hotmail.com

คำนำ

ท่านอาจารย์มักสอนบรรดาศิษย์บ่อยครั้ง ให้ลอง
กักขังตัวเองไว้ในห้องไม่ให้ออกไปไหนทั้งวัน ท่านว่าให้ต่อสู้
กับกิเลสความอยากของใจ

เมื่อถึงคราวถูกกักลือคดawanจากโควิด ไม่สามารถไป
วัดได้ จึงเข้าใจถึงการฝึกฝนตนในข้อนี้ ภัยของใจจากโควิด
จึงคลายร้อนรุ่มลงได้เมื่อได้ฟังธรรมหน้ากุฏิทุกๆ สัปดาห์
ประจักษ์ใจแล้วว่า ชื่อว่าธรรมของพระพุทธเจ้าแสดง
ณ กาลใด สถานที่ใด ไม่ว่าจะเป็นกาลาใหญ่ จุลกาลา หรือ
หน้ากุฏิ “รสแห่งธรรมย่อมขำระรสทั้งปวง”

คณะศิษยานุศิษย์

วัดที่ใจของเรา

วิธีการทำบุญต่างๆ เพื่อสร้างบุญสร้างกุศลชนิดต่างๆ ให้ถึงพร้อม เราสามารถทำตามความเหมาะสมตามความพอใจของเรา เราชอบทำบุญแบบไหนก็ทำได้ทั้งนั้น ผลคือความสุขใจอิ่มใจเหมือนกัน ทำบุญกับวัดก็มีความสุขใจ อิ่มใจ ทำบุญกับคนแก่คนชราเช่นบิดามารดาก็ได้ความสุขใจอิ่มใจเหมือนกัน ทำบุญกับคนพิการก็ได้ความสุขใจเหมือนกัน ทำบุญกับสัตว์เดรัจฉาน เช่นปล่อยนกปล่อยปลา ก็มีความสุขใจ ไปถวายวัดโคชีวัดวัวก็ได้ความสุขเหมือนกัน อันนี้เป็นบุญเหมือนกันทั้งนั้น ผลคือความสุขใจนี้เหมือนกัน ดังนั้นเราสามารถเลือกได้

แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธนี้ ยังไงๆ เราก็ต้องมาทำบุญที่วัดก่อน เพราะวัดเป็นเหมือนที่พึ่งของเราที่เราจะต้องคอยสนับสนุนไม่ให้เสื่อมสลายไป เพราะถ้าวัดเสื่อมสลายไปแล้ว เราก็จะไม่มีที่พึ่ง ไม่มีที่ไปศึกษา ไม่มีที่ไปปฏิบัติธรรมนั่นเอง แต่ถ้าวัดนี้เจริญรุ่งเรืองคือมีความสมบูรณ์ในทุกด้านอยู่แล้ว เราจะแบ่งไปทำบุญที่อื่นก็ได้ ไม่จำเป็นที่จะต้องทำกับวัดเสมอไป นอกจากเกิดเหตุการณ์ที่วัดเกิดการขาดแคลนขึ้นมา เราก็ต้องมาดูแลวัดก่อน เพราะวัดนี้เป็นเหมือน

โรงเรียนของพวกเรา เป็นที่ที่เราจะต้องมาศึกษามาปฏิบัติธรรม ถ้าไม่มีวัดแล้วเราจะไม่มีที่ไปศึกษาที่ไปปฏิบัติธรรม เราก็จะไม่มีธรรมเป็นแสงสว่างนำทางให้เราได้ไปสู่พระนิพพานกันได้นั่นเอง

ดังนั้นการทำบุญทำทานนี้เราก็สามารถเลือกได้ตามความพอใจ พอใจแบบไหนก็ทำแบบนั้น แล้วก็เลือกด้วยเหตุด้วยผล คือต้องทำเพราะว่าเป็นสิ่งจำเป็นจะต้องทำ

เช่นทำบุญกับพ่อแม่นี้ก็จำเป็นต้องทำ เพราะพ่อแม่มีพระคุณกับเรามาก ท่านเลี้ยงดูเรามาตั้งแต่เล็ก ท่านให้ชีวิตเรามา เวลาที่ท่านแก่ชรา ท่านดูแลตัวท่านเองไม่ได้ เราก็ต้องดูแลท่าน ต้องดูแลพ่อแม่ก่อน แม้แต่วัดก็อาจจะปล่อยให้คนอื่นดูแลวัดไปก่อน ถ้าเรายังอยู่ในช่วงที่ยังต้องดูแลพ่อแม่ ช่วงที่เรายังไม่สามารถไปทำบุญที่วัดได้ เราก็ทำบุญกับพ่อแม่กับแม่ไปก่อน แบบนี้เรียกว่าทำบุญด้วยเหตุด้วยผล แล้วถ้าทำบุญด้วยความพอใจ เราก็เลือกทำเอา บางคนพอใจกับการปล่อยนก ปล่อยปลา ก็ไปปล่อยนก ปล่อยปลา บางคนพอใจกับการไปทำบุญกับโรงพยาบาล ก็ไปทำบุญกับโรงพยาบาลได้ บางคนก็ชอบไปทำบุญกับโรงเรียน อย่างนี้เรียกว่าทำบุญตามความพอใจ ผลคือบุญนี้เหมือนกัน คือตามจำนวนเงินที่เราเสียสละไป เช่น เราเสียเงินไปพันหนึ่งไปทำบุญที่วัด ก็ได้บุญเหมือนกับไปทำบุญที่โรงพยาบาล

หรือเหมือนกับที่เราไปปล่อยนก ปล่อยปลา เพราะบุญนั้นวัดจากการเสียสละของเรานั้นเอง ถ้าเสียมากเราก็ได้บุญมาก ได้ความอิ่มใจได้ความสุขใจมาก ถ้าเสียน้อยเราก็จะได้ความรู้สึกอิ่มใจน้อยสุขใจน้อย

ลองสังเกตดู บางทีญาติโยมทำบุญพนหนึ่ง บางทีทำบุญหมื่นหนึ่ง สังเกตดูมันมีความรู้สึกต่างกันไหม ถ้าไม่ต่างกันแล้วไปทำต่างกันทำไม ถ้าทำบุญพนหนึ่งแล้วได้ความรู้สึก ความอิ่มใจความสุขใจเท่ากับการทำบุญหมื่นหนึ่ง อย่างนั้นก็ทำแค่พนเดียวก็พอ อันนี้พูดสำหรับตัวเราเอง ไม่ได้ไปเปรียบเทียบกับเงินของคนอื่น เงินของคนอื่นหมื่นหนึ่งกับเงินของเราหมื่นหนึ่งนี้อาจจะได้ความอิ่มใจสุขใจไม่เท่ากันก็ได้ เพราะขึ้นอยู่กับว่าเรามีมากมีน้อย ถ้าเรามีน้อย เงินหมื่นนี้อาจจะมีน้ำหนักมากกว่าเงินหมื่นของคนที่เขาเงินมาก เงินหมื่นสำหรับคนที่เงินแสนนี้ก็มือน้ำหนักมากกว่าเงินหมื่นสำหรับคนที่เงินล้าน คนที่มีเงินล้านเสียไปหมื่นเดียว เขาก็รู้สึกเฉยๆ แต่คนที่เงินแสนนี้เสียไปหมื่นหนึ่งนี้ เขาก็จะรู้สึกว่าเสียมาก อันนี้จึงไม่ต้องไปกลัวว่าเราทำบุญแล้วเงินที่เราทำนี้น้อยกว่าอีกคนหนึ่ง ถึงแม้จะน้อยกว่า แต่น้ำหนักของเงินที่เราทำนี้อาจจะมากกว่าของคนที่ทำบุญด้วยเงินที่มากกว่าเราทำก็ได้ เช่น ถ้าคนมีเงินล้านทำแค่หมื่นเดียวกับคนที่เงินแสนทำแค่หมื่นหนึ่งนี้ น้ำหนักไหนจะมีมากกว่ากัน ความสุขใจอิ่มใจของคนที่มีเงินแสนแล้ว

ทำบุญด้วยเงินหมื่นนี้จะมีความรู้สึกอึดใจมากกว่าคนที่
เงินล้านแล้วทำบุญแค่หมื่นเดียว

**ดังนั้นคนจนอย่าไปกลัวว่าจะไม่ได้ทำมาก เราต้องมอง
ตัวเลขที่เรามีอยู่ เพราะตัวเลขของแต่ละคนนี่ถึงแม้จะ
เหมือนกัน แต่ความสำคัญมันไม่เท่ากัน น้ำหนักมันไม่
เท่ากัน** คนจนนี้ถ้าจะทำบุญเขาจะทำบุญได้มากกว่า
คนรวย เพราะทำน้อย ไม่ต้องใช้เงินมากก็ได้บุญเท่ากับ
คนรวย เช่น สมมุติว่าเรามีเงินอยู่กองหนึ่ง แล้วเราจะแบ่ง
มาทำบุญสักร้อยละสิบ เช่นเรามีอยู่พันหนึ่ง ถ้าร้อยละสิบ
ก็ประมาณร้อยบาท อีกคนหนึ่งอยากจะทำบุญร้อยละสิบ
แต่เขามีแสนหนึ่ง เขาต้องแบ่งออกมาถึงหนึ่งหมื่นบาท
เขาถึงจะได้เหมือนกัน คนที่ทำบุญพันบาทกับคนที่ทำบุญ
หมื่นบาทนี้ได้ความรู้สึกอึดใจพอใจเท่ากัน

**ดังนั้นอย่าไปคิดว่าคนจนนี้จะไม่
สามารถทำบุญได้มาก เขาสามารถ
ทำบุญได้มาก บางคนมีเท่าไรก็ทำไป
หมดเลย แล้วก็ไปบวช อย่างนี้แสดง
ว่าเขาทำเต็มร้อยเลย มีร้อยละร้อยก็
ทำไปร้อยละร้อยเลย ถ้าเป็นเศรษฐี
ร้อยล้านก็ต้องสละร้อยล้านไปแล้ว
ถึงไปบวชได้**

ดังนั้นเรื่องของบุญนี้มันไปวัดด้วยตัวเลขโดยไปเปรียบเทียบกับคนอื่นไม่ได้ แต่เปรียบเทียบกับตัวเราเองได้ ถ้าเราทำร้อยบาทกับทำพันบาทนี้ ในตัวเราเองนี้ความรู้สึกจะมากน้อยต่างกัน ฉะนั้นก็หวังว่าจะเข้าใจนะเรื่องการทำบุญ เราไม่ต้องไปกังวลถ้าเรายากจน โอ๊ย เราทำได้แค่สิบบาท ยี่สิบบาทเท่านั้น คนอื่นเขาทำที่ละหมื่นสองหมื่นก็อยากจะทำกับเขาอย่างนั้น แต่เราไม่มีกำลังจะทำ แต่ความจริงสิบบาทยี่สิบบาทของเรานี้อาจจะเท่ากับหมื่นสองหมื่นของคนที่เขาทำหมื่นสองหมื่นก็ได้

**ดังนั้นขอให้เราวัดที่ใจของเรา
วัดที่ความรู้สึกที่ใจของเรา เพราะ
การเสียสละของเรานี้ ถ้าเราได้
เสียสละมากก็จะทำให้เรามี
ความสุขมาก ถ้าเสียสละน้อยก็จะ
ทำให้เรามีความสุขน้อย ●●●**

สันติภูฏิโก รู้เห็นได้ด้วยการปฏิบัติ

พวกเรานี้ยังไม่มั่นใจว่าทำบุญแล้วได้บุญจริงหรือเปล่า ทำบาปแล้วได้ผลบาปจริงหรือเปล่า เพราะเรายังไม่รู้วิธีดูว่าดูอย่างไร เราไปเห็นคนทำบาปแล้วได้ดิบได้ดี เราก็เลยคิดว่า เอ๊ะ นี่มันไม่ใช่กฎแห่งกรรมแล้วนี่ กฎแห่งกรรมบอกว่าทำชั่วต้องได้ชั่ว แต่ทำไมคนสมัยนี้ทำชั่วแล้วกลับได้ดิบได้ดีกัน เราก็อาจจะเกิดความไม่เข้าใจขึ้นมาในกฎแห่งกรรมว่าเป็นอย่างไรกันแน่ ทำไมสมัยนี้คนทำดีมักจะไม่ได้ดีกัน แต่ทำไมคนทำชั่วมักจะได้ดีดิบได้ดีกัน อันนี้เป็นเพราะว่าเราไปดูผลของการทำบุญทำบาป เราดูไม่ถูกที่ **ผู้ที่รับผลบุญผลบาปนี้ต้องดูที่ใจ อย่าไปดูที่लग ยศ สรรเสริญ สุข อันนี้ไม่ได้เป็นเรื่องเดียวกัน คนละเรื่องกัน** คนที่เจริญในलग ยศ สรรเสริญ สุข นี่เจริญด้วยการทำบาป ก็มีเยอะเยอะไป จ้อโกงก็ร่ำรวยได้ ไปปล้นไปฉ้อไปฆ่าคนก็สามารถร่ำรวยได้ คนที่เป็นโจรเขาก็สามารถปล้นฉ้อเอาทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่นมาเป็นสมบัติของตนได้ อันนี้ไม่ได้เป็นผลที่กฎแห่งกรรมพูดถึง **ผลที่กฎแห่งกรรมพูดถึงนี้คือ จิตใจ ใจเป็นผู้กระทำบุญเป็นผู้กระทำบาป และใจนี้แหละเป็นผู้รับผลบุญผลบาป ไม่ใช่ร่างกาย และผลบุญผลบาป**

ก็ไม่ใช้ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข แต่เป็นความเจริญของจิตใจ หรือความเสื่อมของจิตใจ

ความเสื่อมของจิตใจและความเจริญของจิตใจ เราก็แบ่งเป็นภพเป็นชาติ เป็นภพเป็นภูมิไป เช่น การเสื่อมของจิตใจเป็นอย่างไร ตอนนี้อะไรของเรายู่ในระดับของมนุษย์ ถ้าเสื่อมก็ลงไปสู่ระดับที่ต่ำกว่ามนุษย์ ระดับที่ต่ำกว่ามนุษย์คืออะไร ก็คือเดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานที่เราเห็น เช่น สัตว์เลี้ยง สุนัข แมว พวกนี้เขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน จิตใจเขาต่ำกว่าจิตใจของมนุษย์ เพราะเขาไม่รู้จักผิดถูกดีชั่ว แล้วความสุขของเขา ก็น้อยกว่าของมนุษย์ ความทุกข์ก็มากกว่าของมนุษย์ เพราะเป็นการทำบาป ผู้ที่ไปเกิดเป็นเดรัจฉานก็เพราะว่าไปทำบาปนั่นเอง คือไปฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดประเวณี พุดปด เป็นต้น การกระทำเหล่านี้จะดึงจิตใจให้ลงต่ำ อันนี้ไม่ต้องมีใครมาเป็นผู้ให้คุณให้โทษ แต่มันเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ ไม่เหมือนกับรางวัลทางโลก ทำความดีเขาก็อาจจะเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่งให้เรา เพิ่มเงินเดือนให้กับเรา อันนี้ไม่ได้เป็นผลที่ในหลักธรรมได้พูดถึง เรื่องการเจริญทางลาภ ยศ สรรเสริญ สุข นี่เจริญได้ทั้งวิธีทำบุญและทำบาป เช่นเดียวกับการเสื่อมของลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ก็เสื่อมได้จากการทำบุญหรือจากการทำบาป เพราะฉะนั้น**เราต้องดูให้ออกว่าใครเป็นผู้กระทำบุญกระทำบาป และผลบุญผลบาปนี้เกิดที่ไหน มันก็เกิดขึ้นกับผู้ที่กระทำ ซึ่งในที่นี้**

คือจิตใจนี้เอง จิตใจใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือเท่านั้นเอง แต่ร่างกายนี้ไม่ได้เป็นผู้รับผลบุญผลบาป แต่เวลาเขาจะตอบแทนความดี เขาไม่รู้จะไปตอบแทนใจได้อย่างไร เขาเลยไปตอบแทนที่ร่างกายแทน เช่น เวลาเราทำความดี เขาอยากจะมีบารมีให้กับเรา เขาไม่สามารถไปมอบให้กับใจของเราได้ เพราะเขาไม่รู้ใจของเราอยู่ที่ไหน เขาคิดว่าใจของเราอยู่กับร่างกาย เขาก็เลยไปมอบให้ที่ร่างกายเลยชวนให้เราไปรับรางวัล ไปรับขึ้นรับตำแหน่งอะไรต่างๆ เป็นต้น อันนี้อาจจะทำให้เราไขว้เขวได้ถ้าเราไม่รู้หลักความเป็นจริงของกรรม ของการกระทำ และของการรับผลของการกระทำว่าใครเป็นผู้กระทำและใครเป็นผู้รับผลของการกระทำ และผลของการกระทำนี้เป็นอย่างไร เราก็ไม่รู้กัน

จริงๆ แล้วใจนี้เป็นผู้กระทำ และใจนี้แหละเป็นผู้ที่จะเจริญหรือจะเสื่อม ถ้าใจทำบาป ใจก็จะเสื่อมจากมนุษย์ลงไปทันทีถึงแม้ตอนนี้ร่างกายจะเป็นมนุษย์ แต่ใจของคนบางคนที่ทำบาปนี้ไม่ได้เป็นมนุษย์สมบูรณ์แล้ว เริ่มกลายเป็นสัตว์เดรัจฉานบ้างแล้ว เริ่มเป็นเปรต เริ่มเป็นอสุรกาย เริ่มเป็นนรกขึ้นมาแล้ว ความทุกข์ที่มีในระดับของมนุษย์ก็จะมีเพิ่มมากขึ้น เพราะเป็นความทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน หรือเป็นความทุกข์ของเปรต ของอสุรกาย ของนรก มันจะเข้ามาในจิตใจ ถึงแม้ว่าร่างกายยังเป็นมนุษย์อยู่ แต่จิตใจนี้ได้เปลี่ยนไปตามกฎแห่งกรรมแล้ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อันนี้ไม่ต้อง

มีใครมาเป็นผู้ให้คุณให้โทษ มันเป็นหลักธรรมชาติ เหมือนกับฝนตกแดดออก เวลาฝนตกมันก็มีมืดแล้วมันก็เย็น เวลาแดดออกมันก็สว่าง มันก็ร้อนขึ้นมา อันนี้มันเป็นผลที่เป็นมาโดยธรรมชาติ บาปมันเป็นของร้อน ทำบาปแล้วใจร้อน ใจทุกข์ บุญเป็นของเย็น ทำบุญแล้วใจเย็น ใจสุข ใจสบาย แล้วใจก็จะสูงขึ้น ความสุขความสบายนี้เป็นการยกระดับใจให้สูงขึ้น เพราะจะเป็นความสุขของระดับของเทวดา ทำบุญแล้วใจก็จะเย็นจะมีความสุขมากขึ้น ก็จะไม่เรียกว่าใจนี้เป็นมนุษย์แล้ว เพราะใจมนุษย์นี้เป็นใจแบบสุขบ้าง ไม่สุขบ้าง สุขน้อยกว่าใจของเทวดา

ดังนั้นเรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของบุญเรื่องของบาป ถ้าปฏิบัติแล้วจะเห็นได้ชัดเจน เพราะการปฏิบัตินี้จะสอนให้เราหันเข้ามาดูที่จิตใจของพวกเรา ให้ดูว่าตอนนี้จิตใจของพวกเราเป็นอย่างไร กำลังเย็นหรือกำลังร้อน ไม่ได้เย็นเพราะชื่อ บางคนตั้งชื่อว่าน้ำแข็ง แต่ใจนี้อาจจะร้อนเป็นไฟก็ได้ ถ้าวิ่งไปทำบาปขึ้นมา

นี่คือสันติภูจิโก คือผู้ปฏิบัตินี้จะสามารถพิสูจน์ธรรมที่
พระพุทธเจ้าทรงสอนได้ เพราะว่าถ้าไม่ปฏิบัตินี้จะไม่
สามารถเปิดตาในได้นั่นเอง คือเปิดตาทิพย์ของเรา ใจของ
เรานี้มีตาทิพย์ ร่างกายเป็นตาเนื้อ ส่วนใจนี้มีตาทิพย์
แต่ตาทิพย์ของใจตอนนี้ถูกโมหะวิชชาปิดบังเอาไว้ เราต้อง
เอาแสงสว่างแห่งธรรมของพระพุทธเจ้ามาเปิดมันออกมา
เราต้องศึกษาและปฏิบัติตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า
แล้วเราก็จะได้เห็นอย่างชัดเจน พอมีดวงตาเห็นธรรมแล้วนี้
เราจะไม่สงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อีกต่อไป
เราจะไม่ลุ่มลึกลำคึลอีกต่อไป เราจะไม่สงสัยว่าทำบุญแล้วไป
สวรรค์หรือไม่ ทำบาปแล้วไปนรกหรือไม่ ไปอบายหรือไม่
อันนี้จะเห็นชัดเพราะนรกสวรรค์นี่คือใจนี้เอง ใจที่เย็นใจที่
สุขนี่ก็คือสวรรค์ ใจที่ทุกข์ใจที่ร้อนนี่คือนรกคืออบายนี้เอง
นี่คือสันติภูจิโก

**คุณสมบัติของคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้เชื่อ
แบบงมงาย เชื่อแล้วไม่ต้องพิสูจน์ แต่สอนว่าเชื่อแล้ว
ต้องนำเอาไปพิสูจน์ถึงจะเห็นได้อย่างชัดเจนจนสามารถ
จะเป็นผู้ที่มารับรองคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ว่าเป็น
สวากขาโต ภควตา ธัมโม จริงๆ แล้วก็สมารถนำเอา
ความรู้นี้ไปสอนให้คนอื่นได้อย่างไม่มีความสะทกสะท้าน
พูดได้อย่างเต็มปาก**

เหมือนคนที่เอาผ้าปิดตาออกแล้ว สามารถพูดได้เลยว่า
ตรงนี้มีอะไรบ้าง มีคนกี่คน มีต้นไม้กี่ต้น มีอะไรบ้าง
เห็นชัดเจน พูดได้เต็มปาก แต่ถ้าปิดตานี้พูดไม่ได้ เพราะ
การพูดก็จะเป็นการดันเดาไป

**คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็น
ความจริงที่ผู้ปฏิบัติจะพิสูจน์
ได้จากการปฏิบัติ และต้อง
ปฏิบัติด้วย เพราะถ้าไม่ได้
ปฏิบัตินี้ก็จะไม่ได้เห็น และก็
จะไม่ได้รับผลที่เกิดจากการ
ได้เห็นธรรมต่างๆ ถึงแม้ว่าจะ
ได้ศึกษาแต่ถ้ายังไม่ได้ปฏิบัติ
ก็ยังไม่สามารถรับผลที่
เกิดจากการปฏิบัติได้ จำเป็น
จะต้องปฏิบัติ ท่านถึงเรียกว่า
สันติภูจิโก ●●●**

อภาลิโก

ความจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ธรรมความจริงที่พระพุทธเจ้านำมาเผยแผ่สั่งสอนนี้เป็นความจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะอยู่ในยุคใดสมัยใด สมัยกี่แสนล้านปีมาในอดีตก็ดี หรือกี่แสนล้านปีในอนาคตข้างหน้าก็ดี คำสอนเหล่านี้ยังเป็นความจริงเหมือนเดิมอยู่

เด็กสมัยนี้บางคนคิดว่าคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ล้าสมัย ไม่ทันสมัยแล้ว เด็กสมัยนี้ไม่สามารถเข้าใจและเข้าถึงได้ ก็เป็นเพราะว่าเขาไม่มาศึกษานั้นเอง ไม่ใช่เป็นเพราะว่าธรรมะเป็นสิ่งที่ล้าสมัย ผู้ที่ล้าสมัยก็คือเขานั้นแหละ ผู้ที่ไม่ศึกษานั้นแหละเป็นผู้ล้าสมัย เพราะความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสอนนี้เป็นความจริงเหมือนเดิม นรกสวรรค์ในยุคนี้ก็ยังมีอยู่ ทำบุญไปสวรรค์ ทำบาปไปนรกไปอบายนี้ ยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม ตายแล้วยังไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่เหมือนเดิม ถ้าไม่ต้องการเวียนว่ายตายเกิด ต้องการบรรลุ มรรคผลนิพพาน ก็ต้องปฏิบัติชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ พอจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ก็ไปถึงพระนิพพานได้

บางคนคิดว่ายุคสมัยนี้นิพพานหมดสมัยแล้ว เพราะพระพุทธเจ้าเป็นผู้นำพระนิพพานมาให้กับพวกเรา พอพระพุทธเจ้าจากพวกเราไป ท่านก็เอานิพพานไปด้วย เช่นเวลาท่านดับขันธ เขาก็เรียกว่าเสด็จดับขันธปรินิพพาน คนบางคนก็ไปแปลว่าพระพุทธเจ้าเอานิพพานไปแล้ว คนสมัยนี้ปฏิบัติอย่างไรก็ไปถึงนิพพานไม่ได้ เพราะพระพุทธเจ้าทรงเสด็จดับขันธปรินิพพาน เอานิพพานไปในขณะที่ดับขันธแล้ว อันนี้ก็เป็นการแปลตามตัวอักษร ไม่ได้เข้าใจความหมายที่แท้จริง เพราะความหมายที่แท้จริงของคำว่า นิพพานนี้มีอยู่ ๒ ความหมายด้วยกัน คือนิพพานที่ยังมีชีวิตอยู่ และนิพพานที่ไม่มีชีวิตแล้ว คือร่างกายนี้

ตอนที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ในวันเพ็ญเดือน ๖ จิตใจของพระพุทธเจ้านี้ไปถึงนิพพานแล้ว แต่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ร่างกายของท่านยังไม่ตาย ท่านยังมีชีวิตอยู่ต่ออีก ๔๕ ปี แต่พอท่านอายุได้ ๘๐ ปี ร่างกายของท่านก็ตายไป อันนี้เป็นนิพพานแบบไม่มีร่างกายเท่านั้นเอง คือนิพพานอยู่ที่จิตใจ เหมือนกับสามีภรรยาเวลาอยู่ด้วยกันก็มีสมบัติใช้ร่วมกัน พอสามีตายไปหรือภรรยาตายไป สมบัติก็ยังอยู่กับสามีหรืออยู่กับภรรยาต่อไป ไม่ได้หายไปไหน ฉะนั้น

นิพพานนี้ก็ได้หายไปไหน นิพพานนี้เป็นสมบัติเฉพาะของพระพุทธเจ้าของผู้ปฏิบัติ ถ้าผู้ใดปฏิบัติธรรมตามทีพระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้ได้ ก็จะได้นิพพานกันทุกคน พระนิพพานนี้ไม่มีวันหมด เขาเรียกว่าไม่มี limit ไม่ใช่ว่ามีนิพพานถึง ๕๐๐ รูปแล้ว หลังจากนั้นก็มีไม่ได้แล้ว มันไม่ใช่ นิพพานนี้ไม่มีขอบเขต ใครมีความสามารถที่จะศึกษาปฏิบัติถึงพระนิพพานได้ก็จะได้พระนิพพานเหมือนกันทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ในยุคพระพุทธกาลก็ดี หรืออยู่ในยุคสมัยปัจจุบันนี้ก็ดี นิพพานก็ยังเป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติพึงเข้าถึงได้ทุกคน แล้วก็ไม่มีจำกัดเพศจำกัดวัยด้วย ไม่ว่าจะ เป็นหญิงหรือเป็นชาย เป็นนักบวชหรือเป็นผู้ครองเรือน เป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่สามารถที่จะเข้าถึงนิพพานนี้ได้ด้วยกันทุกคน ถ้าสามารถศึกษาและปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ นี่คือการว่า อกาลิโก

ดังนั้นพวกเราจะได้ไม่ต้องมาลงเสียงว่า เอ๊ะ ชาตินี้สมัยนี้ นิพพานนี้หายไปหรือยัง และถ้าปฏิบัติแล้วจะได้นิพพานกัน หรือเปล่า จะได้หลุดพ้นกันหรือเปล่า จึงไม่ต้องสงสัย หลุดพ้นด้วยกันทุกคน เพราะแม้แต่ในสมัยนี้เราก็มีผู้ที่ได้หลุดพ้นได้ถึงพระนิพพานด้วยกันเยอะแยะไป คือพระที่เรียกว่า พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ พระสุปฏิปันโน หลังจากที่ท่าน บรรลุนิพพานแล้ว หลังจากที่ท่านตายไปแล้ว กระดูกของท่านนี้กลายเป็นพระธาตุขึ้นมาอีก อันนี้ก็เป็นเรื่องที่รับรองได้ว่านิพพานไม่ได้สูญ ในยุคนี้สมัยนี้ยังมีผู้ที่สามารถบรรลุถึงพระนิพพานได้ ครูบาอาจารย์ในยุคสมัยปัจจุบันนี้ก็มี ครูบาอาจารย์สายหลวงปู่มนนี่แหละเป็นสายที่มารับรองว่า นิพพานนี้ยังไม่สูญหายไป เพราะกระดูกของครูบาอาจารย์ต่าง ๆ นับตั้งแต่หลวงปู่มนนี่ลงมา และลูกศิษย์ของท่าน ครูบาอาจารย์หลวงปู่หลวงตาทั้งหลาย พอร่างกายท่าน ตายไปแล้ว กระดูกที่เหลืออยู่นี้บางส่วนก็กลายเป็นพระธาตุขึ้นมา เป็นเครื่องยืนยันให้เรารู้ว่าใจของท่านนั้นได้ไปถึงพระนิพพานแล้ว นี่คืออากาสิโก ●●●

สร้าง “เอหิปปัสสิโก” เพื่อน้อมให้เกิด “โอปนยิโก”

คำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้านี้เป็นคำสอนที่เป็นเหตุเป็นผล เวลาทำอะไรแล้วก็จะได้รับผลอันนั้น เช่นทำบาปก็จะได้ผลของบาป ทำบุญก็จะได้ผลของบุญ ถ้าปฏิบัติธรรมชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์ได้ก็จะยุติการเวียนว่ายตายเกิดได้ สามารถที่จะบรรลุถึงมรรคผลนิพพานได้ ไม่ต้องกลับมาเกิดมาแก้มาเจ็บมาตายซ้ำแล้วซ้ำอีกแบบไม่มีวันสิ้นสุดได้

**คำสอนของพระพุทธเจ้านี้เป็นคำสอน
ที่ถูกต้องแม่นยำตรงตามความจริง
ทุกประการ เมื่อเรามีความมั่นใจแล้ว
เราก็จะได้ไม่สงสัย เราจะได้ทุ่มเท
จิตใจให้กับการปฏิบัติ การปฏิบัติที่
จะให้ได้ผลเต็ม ๑๐๐ นี้ ก็ต้องเกิดจาก
การศึกษาและปฏิบัติเต็ม ๑๐๐ นั้นเอง**

ในเบื้องต้นนี้เราอาจจะทำตามกำลังของเราไปก่อน ตามฐานะของเราไปก่อน เพราะเรายังเป็นฆราวาสผู้ครองเรือนอยู่ เรายังมีภารกิจต่างๆ ที่เรายังต้องทำอยู่ มีภาระกับบุคคล

ต่าง ๆ มีภาระกับการที่เราจะต้องเลี้ยงปากเลี้ยงท้องของเรายู่ เราจะต้องไปทำงานทำการทำมาหากิน เวลาที่เราจะมาศึกษาพระธรรมคำสอน มาปฏิบัติตามพระธรรมคำสอน ก็จะมีไม่มาก แต่ก็พอจะมีบ้างถ้าเราสนใจจริงๆ และถ้าอยากจะศึกษาอยากจะทำปฏิบัติจริงๆ เราก็พอมีเวลาแบ่งมาได้ แต่เราอาจจะต้องแบ่งเอามาจากกิจกรรมอย่างอื่น เช่น การไปดูหนังฟังเพลง การไปเที่ยวเตร่ การไปเล่นไปอะไร เราอาจจะต้องงดกิจกรรมเหล่านี้ลงไปเพื่อให้เราจะได้มีเวลา มาศึกษา มาปฏิบัติ อย่างเช่นวันนี้เป็นวันหยุด พวกท่านก็สามารถแบ่งเวลามาวัดเพื่อมาศึกษามาปฏิบัติธรรมกันได้ แต่บางท่านที่ไม่รู้ไม่สนใจก็จะไม่มาวัดกัน ก็จะเอาเวลาไปเที่ยวกัน ไปหาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย แทน อันนี้ก็เป็นเรื่องของแต่ละคน

คนที่ได้ยินได้ฟังได้รู้เรื่องราวของพระพุทธศาสนา ก็อาจจะเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา ก็อาจจะอยากที่จะศึกษาเพิ่มมากขึ้น อยากจะปฏิบัติมากขึ้น ก็อาจจะหันเหจิตใจให้มาทางธรรมกัน แต่สำหรับผู้ที่ไม่ค่อยดีหรือไม่ค่อยมีโอกาส คือไม่ได้มีโอกาสได้ศึกษาพระธรรม ไม่เคยได้ยินได้ฟังเรื่องของพระธรรมเลย ไม่เคยได้สัมผัสกับผู้ที่ได้ศึกษาได้ปฏิบัติธรรมเลย ก็จะไม่รู้ว่าเรื่องของธรรมนี้มีคุณค่ามีประโยชน์อย่างไรต่อจิตใจของตน ก็จะไม่ให้ความสำคัญ ไม่สนใจที่จะเข้าหาธรรมกัน ก็จะไปหาความสุขตามที่เขารู้จักกัน เขาได้

ความสุขจากการไปท่องเที่ยว เขาก็จะไปท่องเที่ยวกัน เขาได้ความสุขจากการไปช้อปปิ้งซื้อข้าวซื้อของอะไรต่างๆ เขาก็จะไปทำตามที่เขาชอบตามที่เขาได้ แต่เขาไม่รู้ว่าความสุขที่เขาได้จากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ มันเป็นความสุขชั่วคราว เป็นความสุขที่ล้าความสุขที่ได้รับจากการศึกษาจากการปฏิบัติธรรมไม่ได้ แต่สำหรับบางท่านที่โชคดี อาจจะมีโอกาสได้สัมผัสรับรู้กับเรื่องราวของพระธรรมคำสอนตั้งแต่เยาว์วัย เช่น มีครอบครัวที่สนใจธรรมะ ก็จะพาลูกหลานเข้าวัดให้ได้มาสัมผัสได้ยินได้ฟังธรรมกัน ก็จะได้สัมผัสสัมผัสกับเรื่องของธรรม แล้วก็จะทำให้เห็นคุณค่าของธรรมะ แล้วก็ทำให้อยากที่จะศึกษาได้ปฏิบัติเพิ่มมากขึ้น

เราจึงมีคนอยู่ ๒ จำพวกด้วยกัน พวกที่เข้าวัดกัน และพวกที่ไม่เข้าวัดกัน พวกที่ไม่เข้าวัด ต่อให้ชวนยังงัดอย่างไรเขาก็ไม่มากัน ยกเว้นในกรณีพิเศษ เช่น วันสำคัญๆ ของชีวิต เช่น วันเกิดนี้ก็อาจจะเข้าวัดกันสักวันหนึ่ง หรือวันขึ้นปีใหม่ แต่ไม่ได้เข้ามาเพื่อหาธรรมกัน แต่เข้ามาเพื่อขอพรกัน ขอให้ร่ำให้รวย ให้สุขให้เจริญ ให้มีอายุยืนยาวนานยิ่งขึ้นไป เป็นต้น อันนี้ก็ไม่ได้เป็นการเข้าวัดที่แท้จริง

การเข้าวัดที่แท้จริงนี้ต้องเข้ามาเพื่อที่จะศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วเมื่อได้ศึกษาแล้วก็จะเอาไปปฏิบัติต่อ และไม่มีที่ไหนที่จะดีต่อการปฏิบัติเท่ากับที่วัด

เพราะการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เกิดผลขึ้นมาเนี่ย จำเป็นที่จะต้องมีที่สงบ ที่ไม่วุ่นวาย ไม่มีเรื่องราวที่จะมารบกวนจิตใจนั่นเอง ต้องอยู่ห่างไกลจากเครื่องยั่ววนใจทั้งหลาย เช่น รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะต่างๆ ต้องไปอยู่ในสถานที่สงบ คนเหล่านี้ถ้าเขาได้สัมผัสกับธรรมแล้ว เขาจะเริ่มแสวงหาสถานที่สงบเพื่อการปฏิบัติต่อไป อันนี้ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องเกิดขึ้นก่อน จำเป็นที่จะต้องมีความสนใจในธรรม ถ้ายังไม่มี ความสนใจ แต่วันนี้เรามีโอกาสได้ยินได้ฟังธรรม เราสามารถสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นได้ เพราะธรรมของพระพุทธเจ้าเนี่ยเป็น “เอหิภัสสิโก”

คำว่า “เอหิภัสสิโก” นี้แปลว่าเป็นธรรมที่น่าสนใจ ถ้าใครได้ลองศึกษาได้อ่านได้สัมผัสแม้เพียงเล็กน้อยก็จะเริ่มสนใจมากขึ้น จะยินดีที่อยากจะรู้มากขึ้นไปตามลำดับ เพราะมีเรื่องราวที่น่าสนใจมาก ที่ไม่มีความรู้ต่างๆ ในโลกนี้จะมาให้กับเราได้ เหมือนกับความรู้ที่เราได้จากการศึกษาพระธรรมคำสอน ได้เรียนรู้เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดของเรา ได้เรียนรู้เรื่องภพชาติของเรา ไม่มีที่ไหนสอนหรือ มหาวิทยาลัย อันดับ ๑ ของโลก เขาก็ไม่มีความรู้แบบนี้ แต่มีความรู้ทางพุทธศาสนาเนี่ยเท่านั้น

ถ้าเราอาจจะเกิดโชคดีวันนี้ เปิดเฟซบุ๊กเข้ามาแล้วก็เห็นมีการถ่ายทอดสด ก็สงสัยว่ากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ ก็ลองนั่งฟังไปดู ฟังไปๆ ก็อาจจะมีความสนใจเพิ่มมากขึ้นมาก็ได้อันนี้ก็แล้วแต่ละคนว่าโอกาสที่จะได้สัมผัสกับธรรมนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

**อย่างตัวเองนี่ก็โชคดีมีคนเอาหนังสือ
ธรรมะมาให้อ่าน พอได้อ่านเล่มแรกแล้ว
มันก็ติดใจ เหมือนได้อ่านนิยาย ได้ตอน
ที่ ๑ แล้วก็อยากจะอ่านตอนที่ ๒ ตอนที่ ๓
ต่อไป อันนี้คือธรรมะของพระพุทธเจ้า
ท่านบอกว่าเป็น “เอหิภัสสิโก” เป็นธรรม
ที่น่าสนใจมาก เป็นธรรมที่จะดึงดูด
ความสนใจของผู้ที่ได้สัมผัสรับรู้**

ฉะนั้นพวกเราที่ชอบทำบุญด้วยการแจกหนังสือธรรมะนี้ ก็เป็นการทำบุญที่ดี เพราะจะเป็นการเผยแผ่ธรรมของพระพุทธเจ้าให้ออกไปได้กว้างไกล ให้กับผู้ที่ยังไม่ได้สัมผัสรับรู้ให้มีโอกาสได้สัมผัสรับรู้ เช่น ตอนนี้อีกมีสื่อต่างๆ ญาติโยมผู้ที่มีความปรารถนาที่จะร่วมทำบุญธรรมทานเผยแผ่ธรรมะ ก็เสียสละเวลาและทรัพย์สินมาช่วยกันเผยแผ่บริจาคทรัพย์ซื้ออุปกรณ์ต่างๆ บริจาคเวลามานั่งจัดตั้งอุปกรณ์อะไรต่างๆ อยู่อย่างต่อเนื่องทุกวัน

ผู้ที่ไม่มีโอกาสได้เข้าวัดแต่สามารถเข้าถึงมือถือได้ ก็อาจจะได้สัมผัสกับธรรมโดยที่ไม่ได้ตั้งใจก็ได้ บางทีดูเรื่องนั้นเรื่องนี้แล้วเบื่อ ลองเปลี่ยนช่องดูบ้าง มีแต่เรื่องด่ากัน ตบตีกัน ทะเลาะกัน แ่งแย่งชิงดีกัน ดูแล้วปวดหัว ไหนลองเปลี่ยนมาดูธรรมะหน่อยซิ ลองไปเปิดเพจที่มีธรรมะดู พอได้ดูได้ฟังแล้วก็ได้สัมผัสกับเรื่องราวที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ก็จะทำให้เกิดมีความสนใจขึ้นมาได้ มันก็เหมือนกับปลาที่ติดเบ็ด พอเบ็ดเกี่ยวปากแล้ว ที่นี้ปลามันก็ติดไปกับเบ็ดนั้น ถ้าใครลองได้ศึกษาได้สัมผัสกับธรรมแล้วนี้จะติดอกติดใจ ถ้าเข้าใจนะ แต่ถ้าฟังแล้วไม่เข้าใจนี้ก็จะไม่ติดอกติดใจ

สมัยนี้การเผยแพร่ธรรมของผู้เผยแพร่ธรรมบางท่านก็อาจจะไม่ได้ทำให้ผู้ฟังติดใจก็ได้ เพราะว่าการแสดงธรรมนั้นมันมักจะใช้ภาษาต่างประเทศกัน แทนที่จะใช้ภาษาไทย คนไทยฟังภาษาไทยก็เอาภาษาแถมมาสอน เริ่มต้นก็พูดภาษาแถมขึ้นมาเลย “อเสวนา จ พาลานัง ปิณทิตานัญญจ เสวนา” คนฟังก็หัวทันทึเลย เอ๊ะ สอนอะไรนะนี่ ฟังไม่รู้เรื่องแล้ว ความสนใจมันก็เลยหมดไปเลย อย่างสอนคนไทยก็ต้องฟังภาษาไทยซิ เพราะจะได้ฟังรู้เรื่อง การสอนนี้เราสอนเพื่อให้คนฟังรู้เรื่อง เวลาเราไปโรงเรียน เรียนประวัติศาสตร์เขาก็ใช้ภาษาไทย เรียนคณิตศาสตร์เขาก็ใช้ภาษาไทย นักเรียนถึงเรียนรู้เรื่อง แต่ถ้าลองไปสอนภาษาแถมดูซิ นักเรียนหัวกันทุกคน แล้วดีไม่ดีก็กลับบ้านดีกว่า ฟังแล้วฟังไม่รู้เรื่อง

นี่คือการยึดรูปแบบมากเกินไป ไปยึดภาษาบาลีที่ใช้ในสมัย
พุทธกาลมาเป็นภาษาในการเผยแพร่ธรรมะสั่งสอน ซึ่งมัน
ไม่ได้เกิดประโยชน์ ประโยชน์มันต้องอยู่ที่การใช้ภาษาที่
คนฟังเขาเข้าใจ อันนี้เป็นข้อบกพร่องของคณะสงฆ์ เพราะ
ท่านยังยึดรูปแบบเป็นบาลีกันอยู่ จะให้ศึกษาบาลีกัน
เปรียญ ๑ ถึงเปรียญ ๙ นี่ไม่ได้เรียนคำสอนนะ เรียนภาษา
บาลี เรียนภาษาบาลีเพราะเชื่อว่าคำสอนของพระพุทธเจ้า
นี้ใช้ภาษาบาลีเป็นต้นฉบับ ก็เลยต้องศึกษาภาษาบาลีเพื่อ
ที่จะได้อ่านคำสอนในภาษาบาลีได้ กลัวว่าเดี๋ยวคำแปลที่มา
แปลเป็นภาษาไทยอาจจะแปลเพี้ยนจากภาษาบาลีได้ ก็เลย
ต้องเรียน ซึ่งก็สำคัญ เรียนบาลีได้สำหรับผู้ที่ต้องการที่จะ
อนุรักษ์ต้นฉบับเดิมไว้ ก็ต้องมีผู้ที่สามารถอ่านภาษาบาลีได้
แต่สำหรับการเผยแพร่การเอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามา
สั่งสอนให้แก่ผู้ที่เขาไม่รู้นี้ เขาไม่รู้ภาษาบาลี แล้วเราเอา
ภาษาบาลีมาสอนเขาเนี่ย เขาก็จะฟังไม่รู้เรื่อง

ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องใช้ให้น้อยที่สุด ใช้ศัพท์ที่จำเป็น
จริงๆ เช่น ศัพท์บางคำนี้มันแปลเป็นภาษาไทยไม่ได้ เช่น
คำว่า “พระนิพพาน” คำว่า “มรรคผล” นี่ อาจจะต้องใช้
ทับศัพท์ไป แล้วก็มาแปลความหมายอีกที่ว่า นิพพานเป็น
อย่างไร มรรคผลนี้เป็นอย่างไร เพื่อคนฟังจะได้เข้าใจ เพราะ
ว่า “ผล” ไม่ได้หมายถึงผลไม้ “มรรค” ก็ไม่ได้หมายถึงถนน
หนทาง แต่เป็นทางไปสู่พระนิพพาน ผลก็คือผลที่ได้จาก

การเดินทางไป ก็จะได้ชั้นต่างๆ ของพระนิพพาน ชั้นที่ ๑
ชั้นที่ ๒ ชั้นที่ ๓ ชั้นที่ ๔ พอถึงชั้นที่ ๔ แล้ว ถึงได้
พระนิพพานอย่างสมบูรณ์ อันนี้คือธรรมะของพระพุทธเจ้า
ถ้าฟังแล้วไม่เข้าใจ ความสนใจก็จะไม่เกิด ความอยากที่จะ
ศึกษาเพิ่มเติมก็จะไม่เกิด ฟังแล้วก็ไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจ

**ดังนั้นเรื่องของธรรมะที่จะให้
เป็น “เอหิภิกขุ” นี้ ผู้สอน
ต้องใช้ภาษาของผู้ฟัง พอผู้ฟัง
ฟังเข้าใจแล้วก็จะเกิดความ
สนใจขึ้นมา แล้วก็จะยินดีที่จะ
“โอปนยิโก” น้อมเอาเข้าไป
ปฏิบัติ ●●●**

“ผู้ฉลาดเป็นผู้ที่จะเข้าถึงธรรม ได้ด้วยการปฏิบัติของตน”

พระธรรมเทศนาโดย พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

วันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

หลังจากที่เจ้าชายสิทธัตถะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ก็มีความกตัญญู มีความสำนึกในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของ พุทธมารดา จึงได้ส่งกระแสดิจิตไปหาพุทธมารดา และได้ ทรงแทบว่าได้อยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิต จึงได้เสด็จไปโปรด พุทธมารดาตลอดระยะเวลา ๓ เดือน พระพุทธเจ้าได้ โปรดแสดงธรรมให้แก่พุทธมารดา และเหล่าบรรดาเทวดา ทั้งหลาย

การแสดงธรรมให้กับเทวดานี้ พระองค์ทรงใช้กระแสดิจิต พระวรกายนี้ไม่ได้ไปสวรรค์ ไปไม่ได้เพราะไม่มีจรวด ไม่มี ยานพาหนะพาไป สิ่งที่พระองค์ไปนั่นคือไปด้วยกระแสดิจิตของพระองค์ โดยอาศัยอุปจารสมาธิเป็นเครื่องมือ จิตของพวกเราถ้าได้เจริญสติอย่างต่อเนื่อง จะสามารถ เข้าถึงสมาธิได้ ๓ ชนิดด้วยกัน ชนิดแรกเรียกว่าขณิกสมาธิ ชนิดที่ ๒ เรียกว่าอัปปนาสมาธิ และชนิดที่ ๓ เรียกว่า อุปจารสมาธิ

ขณิกสมาธิ คือจิตที่รวมเป็นหนึ่ง แต่อยู่ได้เพียงชั่วขณะหนึ่ง

อัปนาสมาธิ คือจิตที่รวมเป็นหนึ่ง และตั้งอยู่ในความสงบ เป็นเวลาอันยาวนาน

อุปจารสมาธิ คือจิตที่ได้เข้าสู่อัปนาสมาธิแล้ว แต่ไม่ตั้งอยู่ในความสงบ จะเคลื่อนออกไปรับรู้สิ่งต่างๆ หรือไปแสดงความสามารถ คืออิทธิปาฏิหาริย์ อิทธิฤทธิ์ต่างๆ ของจิต

พระพุทธเจ้าได้ทรงใช้อุปจารสมาธิในการติดต่อกับกายทิพย์ทั้งหลาย คือพวกเทพ ต้องใช้อุปจารสมาธิ ถ้าเป็นขนิกะหรืออัปนาสมาธินี้ จะไม่ไปติดต่อกับใคร จะตั้งอยู่ในอุเบกขา อยู่ในความสงบ ลึกแต่ว่ารู้ แต่ถ้าออกจากอัปนาสมาธิหรือขณิกสมาธิก็จะเข้าสู่อุปจารสมาธิ ก็จะมีอภิญาชนิดต่างๆ เช่น สามารถติดต่อกับกายทิพย์ได้ กายทิพย์ก็คือจิตของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว จิตของพวกเราไม่ได้ตายไปกับร่างกาย เวลาร่างกายตายไป จิตของพวกเรายังอยู่ แต่อยู่ในรูปแบบของกายทิพย์ ถ้ามีบุญก็จะเป็นกายทิพย์ที่มีความสุข เรียกว่าพวกเทพทั้งหลาย ถ้ามีบาปก็จะเป็นกายทิพย์ที่มีแต่ความทุกข์ เช่น กายทิพย์ของเปรตของอสุรกาย ของนรก นี่คือสภาพของจิตใจของพวกเรา หลังจากที่เราตายไปแล้ว จะต้องอยู่ในสภาพของกายทิพย์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งจะขึ้นอยู่กับบุญกับบาป

ที่พวกเรากำลังทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้ ถ้าเราทำบุญได้มากกว่าทำบาป กายทิพย์ของพวกเราจะเป็นกายทิพย์ที่มีแต่ความสุข ก็จะได้เป็นเทพ เป็นพรหม เป็นพระอริยบุคคลต่างๆ ถ้าเราทำบาปมากกว่าทำบุญ กายทิพย์ของพวกเราจะต้องกลายเป็นเปรตบ้าง ไปเป็นอสุรกายบ้าง ไปอยู่ในนรกบ้าง หรือถ้ามาเกิดก็จะได้ร่างกายของสัตว์เดรัจฉาน นี่เป็นเรื่องของกฎแห่งกรรม เป็นผู้กำกับชะตาของจิตใจของพวกเราทุกคน

ดังนั้นหลังจากที่พุทธรมาดาได้คลอดเจ้าชายสิริธัตถะได้ ๗ วัน ก็เสด็จสวรรคตไป ร่างกายตายไป แต่จิตของพระพุทธรมาดาไม่ได้ตาย โดยอาศัยอำนาจของบุญที่ได้ทรงกระทำไว้ จึงได้ไปอยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิต หลังจาก que พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้แล้ว ก็มีความปรารถนาที่อยากจะให้พระพุทธรมาดาได้บรรลुเป็นพระอริยบุคคล ได้หลุดพ้นจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิด จึงส่งกระแสจิตขึ้นไปหาพระพุทธรมาดา แล้วก็ได้พบกับพระพุทธรมาดา และได้แสดงธรรมโปรดพระพุทธรมาดาอยู่ถึง ๓ เดือนด้วยกันที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ จนได้บรรลुเป็นพระโสดาบัน พอได้บรรลุเป็นพระโสดาบันแล้วก็สามารถที่จะปฏิบัติได้ด้วยตนเองเพื่อให้ขึ้นสู่ขั้นของพระสัททาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์ได้

ในชั้นพระโสดาบันนี้ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์มาคอยสั่งสอน ก็ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด แต่ถ้ามีก็จะช่วยให้บรรลุได้เร็วขึ้น เพราะจะได้ไม่ต้องลองผิดลองถูก แต่ไม่ว่าจะมีอาจารย์หรือไม่มีอาจารย์ก็ตาม ถ้าได้เป็นพระโสดาบันแล้วนี้ จะต้องไปถึงพระนิพพานอย่างแน่นอน และสามารถไปได้ด้วยตนเองเพราะมีแผนที่แล้ว ได้พบแผนที่ที่จะนำจิตให้ไปสู่พระนิพพานได้ แผนที่ที่ได้ก็คือ พระอริยสัจ ๔ นี่เอง พระอริยสัจ ๔ นี่เป็นแผนที่ที่จะบอกให้พระโสดาบันดำเนินการปฏิบัติธรรมเพื่อให้สูงขึ้นสูงสุดคือชั้นพระนิพพานได้ เพราะพระอริยสัจ ๔ นี้ จะมีทุกข์คอยเตือนพระโสดาบันอยู่เรื่อยๆ ว่ายังไม่หมดทุกข์ ยังมีทุกข์อยู่ และผู้ที่สร้างความทุกข์ก็คือตัณหาความอยากต่างๆ และถ้าต้องการที่จะดับความทุกข์ก็ต้องใช้มรรคคือสติปัญญาเป็นเครื่องมือในการดับความทุกข์ต่างๆ ด้วยการหยุดความอยากต่างๆ ที่ยังมีอยู่ภายในใจอยู่

นี่คือการตอบแทนพระคุณพระพุทฺธมมารดาของพระพุทฺธเจ้า ทรงสอนให้พระพุทฺธมมารดานี้ได้พ้นจากอบายได้ไปถึงพระนิพพานได้ พระพุทฺธเจ้าทรงตรัสว่าพระคุณของบิดามารดานี้มีมากมายมหาศาล ต่อให้เลี้ยงดูท่านอย่างดี แยกท่านไว้บนบ่าบนไหล่ ให้ท่านขับถ่ายไปจนถึงวันตายของท่าน พระคุณของท่านก็ยิ่งชดใช้ไม่หมด การจะชดใช้บุญคุณของบิดามารดาได้หมดนั้น ต้องสามารถทำให้

ท่านบรรลुเป็นพระอริยบุคคลให้ได้ ให้พ้นจากอบาย
ให้ตั้งมั่นอยู่ในการปฏิบัติ ท่าน ศีล ภาวนา ที่เป็นมรรค คือ
ทางสู่การหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย

**สำหรับพระพุทธเจ้าก็ถือว่าได้ทดแทนพระคุณของ
พระพุทธมารดาอย่างสมบูรณ์ ได้สอนให้พระพุทธมารดา
ได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน ส่วนพระราชบิดาของพระพุทธเจ้า
ก็ทรงแสดงธรรมโปรดให้บรรลุเป็นพระอรหันต์ได้ ๗ วัน
ก่อนที่จะเสด็จสวรรคตไป ตามประวัตินี้ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับ
พระพุทธเจ้าทุกคนจะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ทั้งหมด
พระแม่เลี้ยงก็ได้บวชเป็นภิกษุณี และหลังจากได้บวช
เป็นภิกษุณีก็ปฏิบัติธรรมจนได้บรรลุเป็นพระอรหันต์
เช่นเดียวกับพระมเหสี เช่นเดียวกับพระราชโอรสคือ
พระราชโอรส ก็ได้บวชเป็นเณร พระมเหสีก็ได้บวชเป็นภิกษุณี
และได้ปฏิบัติจนได้หลุดพ้นได้บรรลุเป็นพระอรหันต์
ขึ้นมา**

นี่คือความพิเศษของพระพุทธเจ้า และความพิเศษของจิตใจ
ของพวกเราทั้งหลาย จิตใจของพวกเรานี้เป็นสิ่งที่เรา
สามารถที่จะปรับปรุงพัฒนาให้เป็นจิตที่วิเศษวิโส เป็นจิต
ที่มีคุณค่ามหาศาล คือเป็นจิตที่จะให้บรมสุขแก่พวกเรา คือ
เป็นจิตที่จะไม่มีความทุกข์ ไม่มีการที่จะต้องไปเกิดแก่เจ็บ
ตายอีกต่อไป ถ้าได้มีโอกาสได้มาพบกับพระพุทธศาสนา

“

การศึกษารธรรมะนี้ต้องศึกษาด้วยความจดจ่อ
ด้วยความตั้งใจ เวลาฟังธรรมก็ต้องตั้งใจฟังจริงๆ
อย่าส่งจิตให้ไปที่อื่น อย่าไปคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้
อย่าไปพูดไปคุยกัน อย่าไปทำอะไรกัน เพราะถ้าฟัง
ธรรมแบบนี้ ธรรมจะไม่เข้าไปในใจ เพราะใจไม่ได้เปิดรับ
ธรรมก็เลยไม่สามารถเข้าไปในใจได้

”

“

เมื่อธรรมไม่สามารถเข้าไปในใจได้ ก็ไม่สามารถที่จะไปสร้าง **ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา** ให้เกิดขึ้นภายในใจได้ ก็จะไม่เกิดการปฏิบัติตามมา ถ้ามีแต่ธรรมเพียงอย่างเดียว ฟังแล้วไม่ได้นำมาไปปฏิบัติ ก็เหมือนกับไม่ได้ฟังนั่นเอง

”

ได้มาพบกับพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ได้พบแผนที่ คือพระอริยสัจ ๔ ที่จะพาดวงจิตดวงใจของพวกเราที่กำลังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในไตรภพ อยู่ในสังสารวัฏนี้ ให้ได้หลุดออกจากไตรภพไปได้อย่างง่ายดาย ผู้ที่ได้ศึกษาได้ปฏิบัติธรรมนี้ พระพุทธเจ้าได้ทรงรับประกันไว้ว่าจะสามารถหลุดพ้นได้ ถ้าไม่ ๗ วัน ก็ ๗ เดือน ถ้าไม่ ๗ เดือน ก็ ๗ ปี ถ้ามีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และปฏิบัติอย่างเต็ม ๑๐๐ คือเต็มที่ จะไม่ไปทำภารกิจอะไรอย่างอื่น จะมุ่งมั่นสู่การปฏิบัติมรรค คือ ทาน ศีล ภาวนา ที่เป็นเครื่องมือที่จะพาให้จิตได้หลุดออกจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้ นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้มาพบกับพระพุทธศาสนา ซึ่งนานๆ จะมีปรากฏขึ้นมาในโลกนี้สักครั้งหนึ่ง ผู้ที่ได้มาพบกับพระพุทธศาสนาจึงถือว่าเป็นผู้ที่มิใช่คนกลางอย่างมหาศาล เพราะการเกิดของพระพุทธเจ้าแต่ละครั้งแต่ละองค์นี้ก็ได้เกิดขึ้นบ่อย นานๆ จะเกิดขึ้นมาสักครั้งหนึ่ง ระยะเวลาที่ท่านบอกเป็นกัปเป็นกัลป์ ซึ่งจะเขียนด้วยตัวเลขนี้ไม่ได้ มันยาวนานเกินไป เราอาจจะใช้คำเปรียบเทียบว่าเป็นล้านๆ ล้านๆ ปี และการมาเกิดของพวกเราแต่ละครั้งที่มาเกิดเป็นมนุษย์ก็ไม่ใช่เป็นของง่าย เพราะเราจะต้องไปรับผลบุญผลบาปที่เราได้ทำกันไว้ก่อน หลังจากที่เราได้ตายไปแล้ว เวลาเกิดเป็นมนุษย์แต่ละครั้งนี้ก็ไม่แน่ว่าจะได้มาเจอกับพระพุทธศาสนาทุกครั้งไป

บางครั้งมาเกิดก็จะมีพระพุทธรูปศาสนา ถ้าไม่มีพระพุทธรูปศาสนา ก็ไม่มีวันที่จะสามารถพาจิตใจให้หลุดออกจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้ จะต้องมาเกิดในยุคที่มีพระพุทธรูปเหมือนในยุคนี้เท่านั้น

ยุคของพวกเรานี่ถือว่าเป็นยุคทองสำหรับผู้ที่ต้องการหลุดออกจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิด เพราะมีแผนที่มิผู้บอกทางที่จะพาให้เราได้ออกจากสังสารวัฏ ไม่ต้องกลับมาเกิดแก่เจ็บตายกันอยู่เรื่อยๆ อย่างที่เป็นกันอยู่ในขณะนี้ พวกเราอาจจะไม่รู้่ว่าพวกเราเวียนว่ายตายเกิดมานาน้อยเพียงไร ก็ขอให้ลองนึกภาพดูว่า ถ้าเราเอาน้ำตาที่เราหลั่งในแต่ละภพที่เราเกิดกันนี้ ถ้าเราเอามารวมกันนี้ น้ำตาที่พวกเราได้หลั่งกันนี้มีมากยิ่งขึ้นกว่าน้ำในมหาสมุทร คิดดูว่าจำนวนภพชาติของการมาเกิดแก่เจ็บตายของมนุษย์นี้ ต้องมาเกิดแก่เจ็บตายกี่แสนล้านครั้งด้วยกันถึงจะสามารถผลิตน้ำตาได้มากกว่าน้ำในมหาสมุทร ถ้าพวกเราจะต้องหลั่งน้ำตากันต่อไปอยู่เรื่อยๆ ถ้าพวกเราไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า

นี่เป็นสิ่งที่พวกเราจะต้องพิจารณาว่า พวกเราตอนนี้เหมือนคนที่มีโชค เช่นคนที่ถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ ๑ เวลาถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ ๑ นี้ เราจะทำอะไรกัน เราจะเอาลอตเตอรี่นี้เก็บไว้เฉยๆ หรือว่าเราจะรีบเอาลอตเตอรี่ใบนี้ไปขึ้นเงินที่

สำนักงานสลากกินแบ่งเพื่อรับรางวัล นั้นแหละการที่เราได้
มาเกิดเป็นมนุษย์ และการที่เราได้มาพบกับพระพุทธศาสนา
ก็เหมือนกับการที่ได้ถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ ๑ นั้นเอง ถ้าเรา
ต้องการรับรางวัลจากการได้มาพบกับพระพุทธศาสนา
เราก็ต้องเอาลอตเตอรี่นี้ไปขึ้นรางวัลกัน การจะขึ้นรางวัลคือ
การได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ได้หลุดออกจากกองทุกข์
แห่งการเวียนว่ายตายเกิดนี้ เราก็ต้องเอาลอตเตอรี่นี้ไปขึ้น
รางวัลกัน คือการใช้ร่างกายของเรานี้ไปศึกษาพระธรรม
คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า หลังจากได้ศึกษาแล้ว เราก็
น้อมนำเอามาปฏิบัติ ถ้าเราไม่ศึกษาไม่ปฏิบัติ ก็เหมือนกับ
ถูกลอตเตอรี่แล้วก็ได้ไม่ได้เอาลอตเตอรี่ไปขึ้นรางวัล เก็บไว้ใน
ลิ้นชัก หรือเก็บไว้ในบ้านใส่กรอบไว้ดูเล่นๆ บอกว่าเราได้ถูก
ลอตเตอรี่รางวัลที่ ๑ แล้ว ขอเก็บลอตเตอรี่ใบนี้ไว้เป็นอนุสรณ์
ก็ใส่กรอบเอาไว้เฉยๆ ก็ได้แต่ลอตเตอรี่ แต่ไม่ได้รางวัล จันใด
พวกเรามาเกิดเป็นชาวพุทธนี้ก็เหมือนกัน ตอนนี้พวกเรา
ได้ถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ ๑ แล้ว มรรคผลนิพพานรอเรา
อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเราจำเป็นที่จะต้องเอาลอตเตอรี่นี้ไปขึ้น
รางวัล คือใช้ร่างกายของเรานี้เข้าหาพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ อย่างที่พวกท่านทำกันในวันนี้ ท่านได้เข้ามา
หาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์ใดองค์หนึ่ง มาฟัง
ธรรมนี้ก็ฟังธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าที่เป็น
ตัวแทนของพระพุทธเจ้า และเมื่อได้ศึกษาและน้อมนำเอา

ไปปฏิบัติแล้ว ผลของการปฏิบัติธรรมก็จะปรากฏขึ้นมาตามลำดับเหมือนในสมัยพุทธกาลทุกอย่าง

ถึงแม้ว่าตอนนี้จะไม่มีพระพุทธเจ้าอยู่แสดงธรรมให้กับพวกเราแล้วก็ตาม แต่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก และได้มีการนำเอามาเผยแพร่สั่งสอนจากผู้ที่ได้ศึกษา ก็ถือว่าได้ศึกษาจากพระพุทธเจ้าโดยตรง แล้วก็นำเอาไปปฏิบัติ ผลก็จะเกิดขึ้นเหมือนในสมัยพุทธกาลทุกอย่าง เพราะธรรมะคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้านี้เป็นอกาลิก เป็นธรรมที่ไม่เสื่อมไปกับกาลเวลา มีประสิทธิภาพตลอดเวลา ไม่เหมือนกับเครื่องใช้บริโภคต่างๆ เช่น หนูกยา อาหาร ที่สมัยนี้มักจะมีติดฉลากไว้ว่า ควรบริโภคก่อนวันนั้นวันนี้ เพราะถ้าหลังจากวันที่ควรบริโภคผ่านไปแล้วก็อาจจะป็นภัยต่อผู้บริโภคได้ แต่ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ไม่ได้เสื่อมไปตามกาลตามเวลา เป็น “อกาลิก” ไม่ขึ้นกับกาลกับเวลา มีประสิทธิภาพประสิทธิผลอย่างไรในสมัยพุทธกาล ก็มีประสิทธิภาพประสิทธิผลอย่างนั้นในสมัยปัจจุบันนี้ เพราะคำสอนนี้ก็เป็นอันเดียวกัน คำสอน เช่น พระอริยสัจ ๔ มรรค ๘ อิทธิบาท ๔ เป็นต้น ธรรมเหล่านี้เป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าเป็นผู้สั่งสอนในสมัยพุทธกาล แล้วได้มีการจดบันทึกเอาไว้ด้วยการท่องจำกัน แล้วก็ถ่ายทอดกันมาเป็นยุคๆ จนถึงยุคปัจจุบัน จึงถือว่าเป็นธรรมอันประเสริฐของ

พระพุทธเจ้าที่ผู้ปฏิบัติสามารถน้อมนำเอาไปปฏิบัติให้เกิดผลได้ ท่านเรียกว่า “สันติภูจฺจโก” เป็นธรรมที่ผู้ปฏิบัติสามารถที่จะพิสูจน์ได้ด้วยตนเองว่า มรรคผลนิพพานมีจริง การบรรลุเป็นพระอริยบุคคลขั้นต่างๆ นั้นเป็นของจริงที่ผู้ปฏิบัติสามารถบรรลุได้ทุกคน ถ้าปฏิบัติอย่างเคร่งครัดที่เรียกว่า “สุปฏิปันโน อสุปฏิปันโน ญายปฏิปันโน สามิทธิปฏิปันโน” ถ้ามีการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ปฏิบัติอย่างเต็มที่ ไม่ช้าก็เร็ว ไม่ ๗ วันก็ ๗ เดือน ไม่ ๗ เดือนก็ ๗ ปี มรรคผลนิพพานจะปรากฏขึ้นมาในจิตของผู้ปฏิบัติอย่างแน่นอน

ดังนั้นสิ่งที่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทำให้กับเราไม่ได้ ก็คือการปฏิบัติธรรมนั่นเอง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้สอนให้พวกเรารู้วิธีปฏิบัติ แต่พวกเรานี้จะต้องเป็นผู้ปฏิบัติเอง “ปัจจุตตัง วิญญูหิติ” ผู้ฉลาดเป็นผู้ที่จะเป็นผู้เข้าถึงธรรมอันนี้ได้ด้วยการปฏิบัติของตน ปฏิบัติทาน ปฏิบัติศีล ปฏิบัติภาวนา ขึ้นอยู่กับระดับของการปฏิบัติว่าเราอยู่ในระดับไหน ถ้าเรายังอยู่ในระดับทำทาน เราก็ทำต่อไป ทำให้มากขึ้น ทำให้สมบูรณ์ ถ้าเราอยู่ในระดับศีล ก็รักษาศีลไป ถ้าอยู่ในระดับภาวนาก็ภาวนาไป แล้วก็ทำให้เต็ม ๑๐๐ ขึ้นมา ทำให้ครบบริบูรณ์ เมื่อทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว ผลก็จะตามมาอย่างแน่นอน

ดังนั้นจึงอยู่ที่การปฏิบัติของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่สามารถที่จะปฏิบัติให้กับเราได้ ต่อให้เกาะชายผ้าเหลืองกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ตลอดเวลา แต่ถ้าไม่น้อมนำเอาธรรมที่ได้ยินได้ฟังได้ศึกษาไปปฏิบัติ ก็จะเป็นเหมือนทัพพีในหม้อแกง ทัพพีนี้ถึงแม้ว่าจะอยู่ในหม้อแกงนานสักเพียงใดก็ตาม จะไม่รู้ว่แกงนั้นเป็นแกงชนิดไหน จะต้องเป็นแบบลิ้นกับแกง ผู้ที่เข้าหาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นี้ จะต้องเป็นเหมือนกับลิ้นกับแกง คือธรรมะคำสั่งคำสอนทุกบททุกบาทที่ได้ศึกษานี้ต้องเกิดความเข้าใจ เข้าใจ แล้วจะทำให้เกิดมี จันตะ วิริยะ ขึ้นมา ถ้ามีจันตะ วิริยะ จิตตะ วิมังสาแล้ว การปฏิบัติก็จะเป็นไปได้ อย่างรวดเร็ว

การศึกษาธรรมะนี้ต้องศึกษาด้วยความจดจ่อ ด้วยความตั้งใจ เวลาฟังธรรมก็ต้องตั้งใจฟังจริงๆ อย่าส่งจิตให้ไปที่อื่น อย่าไปคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ อย่าไปพูดไปคุยกัน อย่าไปทำอะไรรัน เพราะถ้าฟังธรรมแบบนี้ ธรรมจะไม่เข้าไปในใจ เพราะใจไม่ได้เปิดรับ ใจมันแต่เปิดรับกับเรื่องของความคิดต่างๆ เช่น การพูดกันคุยกัน หรือการกระทำอะไรต่างๆ ธรรมก็เลยไม่สามารถเข้าไปในใจได้ เมื่อไม่สามารถเข้าไปในใจได้ ก็ไม่สามารถที่จะไปสร้าง จันตะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ให้เกิดขึ้นภายในใจได้ ก็จะไม่เกิดการปฏิบัติตามมา ถ้ามีแต่ธรรมเพียงอย่างเดียว ฟังแล้วไม่ได้นำเอาไปปฏิบัติ

ก็เหมือนกับไม่ได้ฟังนั่นเอง เพราะเป้าหมายของการฟัง ก็เพื่อให้ได้รู้วิธีการปฏิบัติที่ถูกต้อง เมื่อรู้แล้วจะได้นำเอาไป ปฏิบัติไม่ผิดพลาดนั่นเอง ถ้าไม่ฟังธรรมก่อน แล้วไปปฏิบัติ ก็อาจจะปฏิบัติไม่ถูกต้อง ก็จะปฏิบัติแบบผิดๆ ถูกๆ ปฏิบัติ ไปตามความรู้สึกนึกคิด ผลก็จะไม่ปรากฏขึ้นมา ดังนั้นจึง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการศึกษาฟังเทศน์ฟังธรรมกัน เพื่อให้รู้ว่าจะต้องปฏิบัติอะไรกันบ้าง เมื่อรู้แล้วก็ต้อง น้อมนำเอาไปปฏิบัติต่อไป แล้วจะปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง เพราะรู้ว่าวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องนั้นต้องปฏิบัติอย่างไรรี้นเอง เมื่อปฏิบัติได้อย่างถูกต้องแล้ว ผลก็จะปรากฏขึ้นมาจากตาม ลำดับต่อไป

นี่คือเรื่องของการที่เราจะไปรับรางวัลจากพระพุทธศาสนา ไปรับมรรคผลนิพพาน เราต้องเริ่มที่ศึกษาพระธรรมคำสอน ของพระพุทธเจ้าก่อน ในเบื้องต้นถ้าเราอ่านหนังสือเป็น ก็ควรอ่านพระสูตรต่างๆ ที่สำคัญของพระพุทธศาสนา เช่น ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร อนัตตลักขณสูตร อาทิตยปริยายสูตร สติปัฏฐานสูตร และมงคลสูตร นี่เป็นพระสูตรที่จะแสดง มรรคคือการปฏิบัติสู่การหลุดพ้น ผู้ที่ต้องการหลุดพ้นนี้ ควรจะศึกษาพระสูตรเหล่านี้ไว้ก่อนเพื่อจะได้รู้ว่าพระพุทธเจ้า ได้ทรงสั่งสอนอะไร แล้วเราก็จะได้นำเอาไปปฏิบัติ ถ้าเรายัง ปฏิบัติไม่ได้ผล ไม่เข้าใจ เราก็อาจจะไปศึกษากับพระสงฆ์ ต่างๆ ครูบาอาจารย์ต่างๆ โดยเวลาเข้าไปศึกษากับท่าน

อย่างน้อยเราก็จะได้มีเครื่องวัดคำสอนของครูบาอาจารย์
ต่างๆ ว่าท่านสอนตรงกับคำสอนของพระพุทธเจ้าหรือไม่
ถ้าท่านสอนไม่ตรงกับคำสอน เราก็จะรู้ว่าท่านไม่ได้สอน
ตรงกับคำสอน เช่น บางแห่งบางสถานที่บางอาจารย์เท่าที่
ได้ยินมา ท่านสอนว่าไม่ต้องนั่งสมาธิ เพราะนั่งไปก็ไม่ได้อะไร
ให้เจริญปัญญาไปเลย เป็นต้น แต่ถ้าเราได้ศึกษาธัมมจักข
เราจะรู้ว่าพระพุทธเจ้าสอนมรรค ๘ มรรค ๘ ก็มีสัมมา-
สมาธิด้วย มีสัมมาสติด้วย ไม่ได้สอนเพียงแค่สัมมาทิฏฐิ
สัมมาสังกัปปะ ที่เป็นองค์ของปัญญา ในบทธัมมจักข นี้
ปัญญาก็สอน สติก็สอน สมาธิก็สอน

**ดังนั้นถ้าเราไม่ได้เรียนรู้มาก่อนจากพระไตรปิฎก จาก
ต้นฉบับ จากพระพุทธเจ้า เราไปศึกษากับครูอาจารย์
บางรูป ท่านสอนให้เราไม่นั่งสมาธิ เราก็ไม่นั่งตามที่
ท่านสอน แล้วเราก็จะคิดว่าเราสามารถบรรลุธรรมได้ด้วย
การเจริญปัญญาเพียงอย่างเดียว ถ้าเป็นไปได้อย่างนั้น
พระพุทธเจ้าก็คงไม่ต้องสอนสัมมาสติ ไม่ต้องสอน
สัมมาสมาธิให้เสียเวลา สอนเพียงแค่สัมมาทิฏฐิ สัมมา-
สังกัปปะ คือปัญญาก็พอ แต่ปัญญาที่จะมาใช้กับระดับ
จิตของพวกเรานี้มันมีกำลังไม่พอ มันขาดสมาธิ จิตของ
พวกเราถ้ายังไม่มีสมาธิ ไม่มีสติ จะไม่สามารถที่จะ
สนับสนุนปัญญาที่เราได้ศึกษาได้พิจารณาได้**

ปัญหานี้มีอยู่ ๓ ระดับด้วยกัน ระดับที่ ๑ เรียกว่า **“สุดตมย-
ปัญญา”** คือความรู้หรือปัญญาที่ได้จากการศึกษาได้ยินได้
ฟังนี้เอง “สุดตม” ก็คือพระสูตร คือการได้ศึกษาจากพระสูตร
หรือได้ฟังเทศน์ฟังธรรมของพระพุทธรเจ้า เวลาพระเทศน์นี้
ท่านก็จะเอาพระสูตรของพระพุทธรเจ้ามาแสดงกัน ปัญญา
ที่เราได้จากการได้ยินได้ฟังได้ศึกษานี้ ยังไม่สามารถทำให้
เราบรรลุได้ ถ้าบรรลุได้ ตอนนี้พวกเราจะคงจะบรรลุกันไป
หมดแล้ว แต่เพราะว่ายังขาดอยู่ ยังต้องก้าวขึ้นไปสู่ปัญญา
ขั้นที่ ๒ และขั้นที่ ๓ ต่อไป

ปัญญาขั้นที่ ๒ ก็เรียกว่า **“จิตตามยปัญญา”** คือปัญญาที่
เกิดจากการหมั่นพิจารณานึกคิดอยู่เรื่อยๆ เช่นทรงสอนให้
พิจารณาไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เราก็ต้อง
มาพิจารณาอยู่เรื่อยๆ เช่น ร่างกายของเราเกิดมาแล้วต้อง
แก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นจากความแก่
ความเจ็บ ความตาย ไปไม่ได้ วันนี้เราได้พิจารณากันหรือยัง
ท่านต้องการให้เราพิจารณาเพื่อไม่ให้หลงไม่ให้ลืม ให้เรา
รู้อยู่ตลอดเวลาว่าร่างกายของเรานี้มันจะต้องแก่ ต้องเจ็บ
ต้องตาย แล้วพอเราไปพบกับความแก่ ความเจ็บ ความตาย
เราจะได้ไม่ต่อต้าน เราจะได้ไม่วิ่งหนีกัน เพราะวิ่งยังไ
หนียังงี้ก็หนีไม่ได้ เพราะความแก่ ความเจ็บ ความตาย นี่มัน
เป็นเหมือนเงาตามตัวเรา ถ้าเราไม่ต้องการจะทุกข์ เราก็ต้อง
ยอมรับความแก่ ความเจ็บ ความตาย แต่ถ้าเราไม่ได้หมั่น

พิจารณาความแก่ ความเจ็บ ความตาย อยู่เรื่อยๆ เราจะ
ลืมไป พอเจอความแก่ ความเจ็บ ความตาย ใจเราก็จะทุกข์
ขึ้นมาทันที และถึงแม้ว่าเราจะจำได้ว่าเราต้องแก่ ต้องเจ็บ
ต้องตาย แต่ถ้าใจเรายังไม่สงบ ยังทำใจให้สงบไม่ได้ เวลาเจอ
ความแก่ เจอความเจ็บ เจอความตาย ใจก็ยังหวั่นไหวอยู่ได้
ถึงแม้จะรู้ว่าต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย ก็ตาม เพราะว่าเรา
ยังไม่ได้มาพัฒนาจิตใจของเราให้เข้าสู่ระดับของความสงบ
ที่จะทำให้จิตใจของเราไม่หวั่นไหวในเวลาที่เราต้องมาเจอ
กับความแก่ ความเจ็บ ความตาย นั่นเอง

ดังนั้นการที่เราจะได้ปัญญาขั้นที่ ๓ ที่เรียกว่า **“ภาวนามย-
ปัญญา”** จึงต้องมีการภาวนานั้นเอง ต้องยกระดับจิตของ
พวกเราที่ตอนนี้เป็นระดับจิตที่ยังไม่มีความสงบ ไม่มี
อัปนาสมาธิ ไม่มีอุเบกขา ใจของเรายังไม่เป็นกลาง ยังไม่
วางเฉย ยังมีความรัก ความกลัว ความหลง ใฝ่เราอยู่
เวลาไปพบสัมผัสกับอะไรที่รักก็จะดีใจขึ้นมา เวลาไปสัมผัส
กับสิ่งที่ไม่รักก็ทุกข์ใจขึ้นมา หรือเจอกับสิ่งที่น่ากลัวก็เกิด
ความทุกข์ใจขึ้นมา เพราะยังไม่ได้ทำใจให้เป็นกลาง ไม่ได้
ทำใจให้ลึกแต่ตัวรู้ได้นั่นเอง ดังนั้นการที่เราจะได้ปัญญา
ขั้นที่ ๓ คือภาวนามยปัญญานี้ เราต้องไปภาวนากัน เราต้อง
ไปเจริญสัมมาสติเพื่อให้ได้สัมมาสมาธิขึ้นมาก่อน ถ้าเราได้
สัมมาสติ ได้สัมมาสมาธิแล้ว เราจะได้อุเบกขา ใจจะนิ่งเฉยได้
แล้วพอใจของเราต้องไปพบกับความแก่ ความเจ็บ ความตาย

ใจของเราก็จะไม่ทุกข์ จะไม่วิ่งหนี จะไม่มีความอยากไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้ตาย เพราะรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะได้พิจารณา อยู่เรื่อยๆ ตลอดเวลาจากจินตามยปัญญาตัวเอง พอเรามี จินตามยปัญญา แล้วเราไปภาวนาให้เกิดสมณะ ให้เกิดสมาธิ ขึ้นมา ให้เกิดอัปนาสมาธิขึ้นมา ให้เกิดอุเบกขาขึ้นมาแล้ว ที่นี้เวลาเราเจอความแก่ เจอความเจ็บ เจอความตาย เจอการ พลัดพรากจากกันนี้ ใจของเราก็จะรู้สึกเฉยๆ ไม่รู้สึกตื่นเต้น ไม่รู้สึกหวาดกลัว ไม่รู้สึกทุกข์ไปกับการแก่ การเจ็บ การตาย ของเราก็ดี หรือของผู้อื่นก็ดี เพราะจะเห็นว่าเป็นเรื่อง ธรรมดา เป็นเหมือนดินฟ้าอากาศ ฝนตกแดดออก ซึ่งเป็น เรื่องธรรมดา ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ต้องมาตื่นเต้นตกใจกัน

จันใด การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ของร่างกายก็เป็นอย่างนั้น เป็นเรื่องปกติที่ต้องเกิดขึ้นกับทุกๆ คน ร่างกายของ พวกเราทุกคนที่นั่งอยู่ตรงนี้ มันจะต้องไปสู่ความแก่ ไปสู่ ความเจ็บ หรือไปสู่ความตายด้วยกันทุกคน แต่จิตใจ ของพวกเราถ้ามีภาวนามยปัญญาแล้วจะไม่เดือดร้อน ถ้ายังเดือดร้อนอยู่ก็แสดงว่าเรายังไม่มีภาวนามยปัญญา เราอาจจะมียุตมยปัญญา คือเราได้ศึกษาได้ยินได้ฟังธรรม เรารู้ว่าร่างกายของเราต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายกัน แต่เรา ไม่เอามาทบทวน เอามาพิจารณาอยู่เรื่อยๆ เราก็จะลืมได้ ลืมความแก่ ลืมความเจ็บ ลืมความตายไปได้ พอไปเจอ ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ขึ้นมา เราก็จะตกใจกันขึ้นมา

ทันที แต่ถ้าเราหันมาพิจารณาอยู่เนืองๆ แล้วพยายามเจริญสมถภาวนาเพื่อให้จิตรวมเป็นอัปปนาสมาธิขึ้นมาให้ได้ ถ้าเราทำได้ทั้ง ๒ อย่างมารวมกันประกอบกัน เราก็จะได้ภาวนามยปัญญา คือเราจะรู้อยู่ตลอดเวลาว่าร่างกายนี้ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย แล้วจะตายเมื่อไรก็ไม่สามารถที่จะไปกำหนดได้ อาจจะตายในตอนนี้ก็ได้ หายใจเข้าแล้วไม่หายใจออกก็ตายได้ หรือหายใจออกแล้วไม่หายใจเข้าก็ตายได้ เพราะเราไม่รู้ว่าเราตอนนี้เรากำลังเป็นอะไรอยู่หรือไม่ กำลังเป็นมะเร็ง กำลังเป็นโรคหัวใจ หรือกำลังเป็นความดันอยู่ก็ได้ แล้วอยู่ดีๆ พอถึงเวลาที่มันจะแสดงอาการ มันก็แสดงขึ้นมาแบบปั๊บปั๊บเลยก็ได้ แต่ถ้าเรามีภาวนามยปัญญานี้ เวลามันเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นเวลาไหนก็ตาม เวลานี้ พรุ่งนี้ หรือเดือนหน้า ปีหน้า หรือ ๑๐ ปีข้างหน้า มันจะไม่หวั่นไหว มันจะเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา มันจะเตรียมรับกับเหตุการณ์ได้ตลอดเวลา จะรักษาใจให้หนึ่งให้สงบ ไม่ให้วุ่นวายไปกับความเป็นความตายของร่างกายนี้แหละความสำคัญที่เราต้องมีสัมมาสติ มีสัมมาสมาธิด้วย

ถ้าเกิดเราไปศึกษาจากสำนักบางสำนักที่สอนว่าไม่ต้องไปเจริญสติ ไม่ต้องไปนั่งสมาธิ ให้พิจารณาทางปัญญาเพียงอย่างเดียว เราก็จะได้แต่จินตมยปัญญา คือรู้ว่าร่างกายนี้ไม่เที่ยง เป็นอนัตตา เป็นดิน น้ำ ลม ไฟ รู้ได้จากความคิดปรุงแต่ง แต่ถ้าไม่มีอุเบกขาจากอัปปนาสมาธิ

พอไปเจอของจริงเข้าเท่านั้นเอง ใจมันจะสั้น ใจมันจะไม่นิ่ง เพราะไม่มีตัวที่จะทำให้ใจนิ่ง ก็คือตัวสัมมาสติ กับสัมมาสมาธินี้เอง ใจก็จะทุกข์ขึ้นมาทันที

เป้าหมายของการปฏิบัตินี้ไม่ใช่อยู่ที่รู้เรื่องนั้นรู้เรื่องนี้ เช่น รู้ไตรลักษณ์ รู้ริยาลัง ๔ อันนี้รู้ไว้เพื่อเอามาสอนใจให้หนึ่งเฉย ไม่ให้ทุกข์กับเรื่องราวต่างๆ เท่านั้นเอง แต่ถ้ารู้แล้วยังไม่สามารถทำใจให้หนึ่งได้ ยังไม่สามารถทำใจให้ไม่ทุกข์กับเหตุการณ์ต่างๆ ได้ ความรู้ที่รู้มานี้ก็ไม่ใช่ประโยชน์แต่อย่างใด ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมาฝึกจิตใจให้หนึ่งเสียก่อน คือมาฝึกสมาธิก่อน มาเจริญสติก่อน เพราะก่อนที่จะได้สมาธินี้จะต้องมีสติก่อน

สติเป็นผู้ที่จะทำให้จิตใจสงบเข้าสู่สมาธิระดับต่างๆ ได้ เข้าสู่ขณิกสมาธิ เข้าสู่อัปปนาสมาธิ หรือสำหรับบางท่านก็เข้าสู่อุปจารสมาธิ อุปจารสมาธินี้เป็นสมาธิพิเศษที่ไม่จำเป็นต่อการเจริญปัญญาเพื่อการหลุดพ้น ดังนั้นสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้หลุดพ้นนี้ ถ้ามีความสามารถเข้าถึงอุปจารสมาธิได้ ก็ไม่ควรที่จะไป ควรจะให้หยุดที่อัปปนาสมาธิ เพื่อให้จิตมีอุเบกขามากๆ นานๆ ก่อน อุปจารสมาธินี้ไม่เป็นประโยชน์ต่อการเจริญปัญญา ต่อการสร้างภาวนามยปัญญาขึ้นมา การที่จะมีภาวนามยปัญญาขึ้นมาได้จำเป็นที่จะต้องมีการอัปปนาสมาธิ คือจิตต้องตั้งมั่นอยู่ในความสงบ ลึกแต่ว่ารู้

แล้วก็มีอุเบกขา แล้วก็มีความสุขที่เกิดจากความสงบนั้น ถ้าจิตออกไปทางอุปจารสมาธิ เช่น ออกไปรับรู้เรื่องราวกายทิพย์ กิเลส หรือไปอ่านวาระจิตของผู้อื่นได้ก็ดี หรือไประลึกชาติได้ก็ดี ถ้าปล่อยให้จิตไปในทางอุปจารสมาธิ จิตก็จะไม่สามารถมีอัปนาสมาธิได้ จิตก็จะไม่สามารถเอามาใช้กับปัญญาให้เป็นภาวนามยปัญญาได้ ก็จะไม่สามารถที่จะดับความทุกข์ที่มีอยู่ในใจได้

**ดังนั้นสำหรับผู้ที่มีความสามารถที่จะเข้าถึงอุปจารสมาธิ
ได้นี้ ในเบื้องต้นถ้าจิตยังไม่หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง
ไม่ควรที่จะไปสนใจกับเรื่องของอุปจารสมาธิ ควรมา
สนใจกับการสร้างอัปนาสมาธิก่อน ให้มีกำลังมากๆ
ให้มีอุเบกขามากๆ ให้มีความนิ่งมากๆ เวลาไปเจอกับ
เหตุการณ์ต่างๆ เช่น ความแก่ ความเจ็บ ความตาย จิตจะ
ได้นิ่งเฉยได้ จิตจะต้านความอยาก อยากไม่แก่ อยาก
ไม่เจ็บ อยากไม่ตายได้ แล้วจิตจะได้ไม่ทุกข์นั่นเอง**

เป้าหมายของการปฏิบัตินี้เราต้องการดับความทุกข์กัน เพราะความทุกข์นี้มันเป็นสิ่งที่ร้ายกาจต่อจิตใจของพวกเรา ต่อให้เรามีความสามารถพิเศษต่างๆ มีดาตทิพย์หูทิพย์ แต่ความสามารถเหล่านี้ไม่สามารถมาต้านความทุกข์ได้ ไม่สามารถมาดับความทุกข์ได้ ไม่ได้เป็นที่พึ่งของใจ แต่เป็นเครื่องเล่นของใจ อุปจารสมาธินี้เป็นเครื่องเล่นของใจ

หรือเป็นเครื่องมือที่อาจจะมาใช้เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นได้ในบางกรณี เช่น พระพุทธเจ้าก็ทรงใช้ความสามารถที่จะติดต่อกับกายทิพย์ได้เป็นเครื่องมือแสดงธรรม ทุกๆ คตินี้ พระพุทธเจ้าจะแสดงธรรมให้กับเทวดาทุกคตินะ พระพุทธเจ้าก็ต้องเข้าไปในอุچارสมาธิถึงจะติดต่อกับกายทิพย์ได้ถึงจะสามารถสอนให้กายทิพย์นี้ได้บรรลุมรรคผลนิพพานได้ แต่ไม่ได้มีประโยชน์ไว้สำหรับตัวเอง อุچارสมาธินี้ไม่มีประโยชน์กับผู้ปฏิบัติ ผู้ที่ต้องการหลุดพ้นจากความทุกข์ และถ้าไปเกี่ยวข้องด้วยก็จะทำให้หลงทางได้ จะทำให้ไม่สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ได้ เพราะหลงทาง แทนที่จะไปทางของอัปนาสมาธิ กลับไปทางอุچارสมาธิแทน

ดังนั้นขอให้พวกเราเข้าใจว่า ถึงแม้อุچارสมาธิจะเป็นของวิเศษ อ่านใจของคนอื่นได้ระลึกชาติได้ มีตาทิพย์ หูทิพย์ เห็นกายทิพย์ได้ ติดต่อกับกายทิพย์ได้ แต่ความสามารถเหล่านี้ไม่สามารถมาดับความทุกข์ใจของเราได้ ฉะนั้นอย่าเพิ่งไปทางอุچارสมาธิ ถ้าเรายังไม่ได้หลุดพ้น ถ้าเรายังไม่ได้บรรลุถึงพระนิพพาน อย่าเพิ่งไปเกี่ยวข้อง แต่กิจคืออยู่อย่างหนึ่งคือผู้ที่จะต้องเข้าถึงอุچارสมาธินี้มีน้อยมาก ตามที่ได้ยินจากครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า ร้อยละ ๕ ร้อยคนจะมีสัก ๕ คนที่มีความสามารถที่จะเข้าสู่อุچارสมาธิได้ แต่ถ้าผู้ใดเข้าแล้วไม่มีครูบาอาจารย์สั่งสอนก็อาจจะหลงคิดว่าเป็นคือเป้าหมายของการปฏิบัติ

**ปฏิบัติเพื่อให้ได้มีความวิเศษ มีอภิญญา แล้วอาจจะไป
คิดว่าอภิญญานี้จะไปทำให้ตนเองได้หลุดพ้นจากความ
ทุกข์ได้ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดได้ แต่มันไม่ได้
เป็นเช่นนั้น มันก็จะทำให้ติดอยู่กับการเวียนว่ายตายเกิด
ต่อไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด**

ถ้าผู้ใดฝึกสมาธิแล้วจิตสามารถเข้าถึงอุปปจารสมาธิได้
ท่านให้ดึงกลับมาก่อน ให้ดึงกลับมาให้อยู่ในอัปปนสมาธิ
ไปนานๆ ให้ลึกแต่ว่ารู้ ให้รู้เฉยๆ ไม่ไปคิดปรุงแต่ง ไม่ออกไป
รับรู้เหตุการณ์ต่างๆ ให้รู้เฉยๆ ให้มีความนิ่งความสงบ ให้มี
อุเบกขา ให้อยู่กับความสุขที่ได้จากความสงบนี้ไปก่อน
เพื่อจะได้มีกำลังไว้ต่อสู้กับกิเลสตัณหาเวลาเกิดความอยาก
ต่างๆ ขึ้นมา เช่น อยากไม่แก่ อยากไม่เจ็บ อยากไม่ตาย ก็
จะสามารถทำใจให้นิ่งเฉยๆได้ ไม่เดือดร้อน ไม่หวั่นไหวกับ
ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ถ้าไม่ไปทำตามความอยาก
ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ต่อไปความอยากทั้งหลายก็จะหมดไป
พอความอยากไม่มีอยู่ในใจแล้ว เห็นอะไรก็ไม่ทุกข์กับอะไร
ทั้งนั้น เห็นความแก่ก็ไม่ทุกข์ เห็นความเจ็บไข้ได้ป่วยก็ไม่ทุกข์
เห็นความตายก็ไม่ทุกข์ เพราะจิตนี้มีทั้งปัญญาและมีทั้ง
สมาธิเป็นเครื่องมือในการที่จะหยุดความอยากต่างๆ ที่เป็น
ผู้ผลิตความทุกข์ต่างๆ และเป็นผู้ที่จะดึงจิตให้กลับมาเวียน
ว่ายตายเกิดอยู่เรื่อยๆ ต่อไปด้วย

ผู้ที่มีปัญญาระดับภาวนามยปัญญาแล้ว ก็จะสามารถ บรรลुरुธรรมขั้นต่างๆ ขึ้นไปได้ตามลำดับ จากขั้นโสดาบันก็จะ สู่ขั้นสกิทาคามี ขั้นอนาคามี และขั้นพระอรหันต์ เมื่อได้ถึง ขั้นพระอรหันต์แล้ว จิตก็จะเป็นความอยากหลงเหลืออยู่ใน จิตอีกต่อไป ทำให้ไม่มีอะไรดึงดูดให้จิตต้องกลับมาเวียนว่าย ตายเกิดในไตรภพอีกต่อไป ไม่ต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ต้องกลับมาทำบุญทำทานรักษาศีลภาวนาเพื่อเวลา ตายไปจะได้ไปเกิดเป็นเทพบ้าง เป็นพรหมบ้าง หรือเป็นพระ อริยบุคคลบ้าง เพราะว่าเมื่อมีการเกิดแล้วย่อมมีความแก่ ความเจ็บ ความตาย ตามมาทุกครั้งไป ถ้าไม่ต้องการมีความ ทุกข์เลยก็ต้องไม่มาเกิดเท่านั้น ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด เท่านั้น

ถ้าตราบใต้อยังมาเกิดอยู่ ถึงแม้ว่าจะมาเกิดดีก็ตาม เกิดเป็นใหญ่เป็นโต เกิดเป็นคนร่ำคนรวย เกิดเป็น คนสวยคนงามก็ตาม แต่ก็ยังหนีไม่พ้นความแก่ ความเจ็บ ความตายกันทุกคนไป

ดังนั้นต้องปฏิบัติให้จิตหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ให้ได้ ด้วยการสร้างภาวนามยปัญญาขึ้นมา การปฏิบัติ ทานก็ดี ศีลก็ดี ภาวนาก็ดีนี้ เป้าหมายก็คือเพื่อให้เรา得有 ภาวนามยปัญญานี้เอง ทำทานเพื่อที่เราจะได้เลิกใช้เงินกัน หาเงินกัน จะได้มีเวลามารักษาศีลมาภาวนากัน พอเรารักษา

ศีลได้ มาภาวนาได้ เราก็จะมีภาวนามยปัญญากัน พอมี
ภาวนามยปัญญาแล้วที่นี้ความอยากต่างๆ ที่มีอยู่ในใจ
ไม่ว่าจะเป็นกามตัณหา ความอยากในรูป เสียง กลิ่น รส
โผฏฐัพพะ ความอยากมียากเป็น ความอยากไม่มีอยาก
ไม่เป็นนี้ จะถูกภาวนามยปัญญากำจัดให้หมดไปจากใจได้
ใจก็จะสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นมา เป็นใจที่ผ่องใสเบิกบานตลอด
เวลา เพราะกิเลสเครื่องเศร้าหมองคือความอยากต่างๆ นั้น
ไม่ได้มีหลงเหลืออยู่ในใจอีกต่อไป เมื่อไม่มีอยู่ในใจแล้ว
ความเศร้าหมองต่างๆ ก็หมดไป ใจก็จะเป็นจิตใจที่
ผ่องใสเบิกบาน เป็นจิตที่เกษม เป็นจิตที่มี “ปรมัง สุขัง” อยู่
ตลอดเวลาและเป็นจิตที่ไม่ต้องกลับมาเกิดการเกิด แก่ เจ็บ ตาย
อีกต่อไป เพราะไม่มีความอยากที่จะเสพรูป เสียง กลิ่น รส
โผฏฐัพพะต่างๆ ไม่มีกามตัณหา ไม่มีภวตัณหา ไม่มี
วิภวตัณหา ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการร่างกาย

การที่พวกเราเกิดมามีร่างกายกันนี้ เพราะใจของพวกเรา
ยังมีความอยากเสพรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะกันอยู่
ยังอยากดู ยังอยากฟัง อยากลิ้มรสดมกลิ่น อยากดื่ม
อยากรับประทานอะไรต่างๆ อยู่นั่นเอง จึงทำให้เราต้องมี
ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ พอมีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจก็มีแก่ มีเจ็บ
มีตายตามมา มีความทุกข์ตามมา แต่ถ้าเราหยุดและกำจัด
ความอยากต่างๆ ให้หมดไปจากใจได้ กำจัดกามตัณหา
ภวตัณหา วิภวตัณหา ด้วยการเจริญสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิ

ลัทธิสมาธิ ลัทธิสมาธิกับโป ซึ่งก็คือภาวนามยปัญญาตัวเอง
พอมีภาวนามยปัญญาแล้วที่นี้ กามตัณหา ภวตัณหา
วิภวตัณหา ก็จะถูกทำลายไป เหมือนเชื้อโรคที่ถูกยาทำลาย
ร่างกายของเราบางทีก็เกิดติดเชื้อขึ้นมา หมอก็จะให้เรา
กินยาปฏิชีวนะหรือยาฆ่าเชื้อกัน พอยาฆ่าเชื้อเข้าไป ยาก็ไป
ทำลายเชื้อโรคที่ทำให้เราเจ็บไข้ได้ป่วย พอเชื้อโรคถูกยา
ทำลายไปหมด โรคภัยไข้เจ็บก็หายไป ความทุกข์ต่างๆ
ก็เหมือนกับโรคภัยไข้เจ็บของใจที่เกิดจากเชื้อโรคคือ
กามตัณหา ภวตัณหา และวิภวตัณหา พอเราเอาธรรมโอสธ
เข้าไปรักษา คือเอาภาวนามยปัญญาเข้ามารักษา ภาวนามย-
ปัญญา ก็จะทำลายเชื้อโรคคือกามตัณหา ภวตัณหา และ
วิภวตัณหา ให้หมดไปอย่างสิ้นเชิง พอเชื้อโรคในใจหมดไป
โรคภัยไข้เจ็บของใจคือความทุกข์ต่างๆ ก็จะหายหมด
ไปด้วย

**นี่แหละคือการขึ้นรางวัลของพระพุทธศาสนา ต้องขึ้นด้วย
การปฏิบัติมรรค ๘ หรือทาน ศีล ภาวนา นี่เอง ทานนี้จะนำ
ให้เราไปสู่การปฏิบัติศีล ศีลก็จะนำเราไปสู่การปฏิบัติ
ภาวนา พอเราได้ภาวนาจนเกิดเป็นภาวนามยปัญญา
เราก็จะได้ธรรมโอสธคือยาที่จะมารักษาโรคใจของเรา
ให้หายจากความทุกข์ทั้งหลายได้**

ดังนั้นเราต้องเป็นผู้ปฏิบัติทาน ศีล ภาวนา เราต้องเป็นผู้ขันธ์รางวัลของพระพุทธศาสนา ผู้อื่นนี้ขึ้นให้กับเราไม่ได้ ของใครของมัน ท่านถึงต้องสอน อัตตา หิ อัตตาโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน เราต้องมีความเพียรพยายามศึกษา ศึกษาแล้วก็มีความเพียรพยายามที่จะปฏิบัติด้วยตนเอง ไปจ้างคนอื่นมาปฏิบัติไม่ได้ คนบางคนจ้างให้คนอื่นมา บวชแทนตัวเองนี้ เสียเงินเปล่าๆ ไม่ได้ประโยชน์อะไร คิดว่า ได้บุญ แต่มันไม่ได้บุญหรอก ตนเองไม่ได้บวช คนอื่นบวช ให้เรา แต่เรายังกินเหล้าเมายา ยังเที่ยวเตร่อยู่เหมือนเดิม มันจะไปได้ประโยชน์อย่างไร เราไม่ได้กินยาฆ่ากิเลส กลับไป ให้คนอื่นเขากินแทนเรา เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย เราไปจ้าง คนอื่นมาเป็นคนไข้แทนเราได้หรือเปล่า มันไม่ได้ใช่ไหม

จันใด การปฏิบัติธรรมก็จันนั้น เราต้องปฏิบัติเอง อย่าไปหวังคิดว่าคนอื่นจะปฏิบัติแทนเราได้ ไม่มีใครปฏิบัติ ให้กับเราได้ บางคนคิดว่าอยู่ใกล้กับครูบาอาจารย์แล้ว ครูบาอาจารย์จะแผ่บารมีออกมาให้กับเรา คิดว่าบารมี ของท่านจะช่วยทำให้เรามีบารมีขึ้นมาได้ มันไม่ได้ มันไม่เหมือนกับโทรศัพท์มือถือที่เวลามีอะไรก็สามารถ แชร่กันได้ แต่ธรรมะที่เป็นตัวจริง ๆ นี่แชร์ไม่ได้ เราแชร์ กันได้แต่ชื่อของธรรมะ แต่ตัวธรรมะตัวจริง ๆ คือ ตัวสติ ตัวสมาธิ ตัวปัญญา เราแชร์กันไม่ได้ เราต้องสร้างกัน ขึ้นมาเอง

ดังนั้นขอให้เราตั้งเป้าหมายว่าเราจะต้องเป็นผู้ศึกษา เราจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติ เพราะเรานี้แหละจะต้องเป็นผู้ที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์ ถ้าเราต้องการจะหลุดพ้นจากความทุกข์ เราก็ต้องศึกษาและปฏิบัติ คือไปขึ้นรางวัลของพระพุทธศาสนานั้นเอง แล้วเราก็จะได้รางวัลอันยิ่งใหญ่ คือได้มรรคผลนิพพาน ●●●

รับชมการแสดงธรรมโดย พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต ได้ทุกวัน

เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. รับชมได้ทาง

Youtube: Phrasuchart Live

Facebook: พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

สามารถรับฟังผ่านวิทยุธรรมะออนไลน์ที่

Phrasuchart.com

และสามารถถามปัญหาธรรมะได้ทาง

Facebook และ Youtube

“ของที่อยู่ภายนอกใจนี้
ไม่เที่ยงแท้แน่นอน
แต่ของที่อยู่ในใจนี้
เป็นของที่เที่ยงแท้แน่นอน
เป็นอภัสสโก”

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต